

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Δι' ἀποστολῆς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Πανῶ — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔλξηεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Κλαύδιος παρέσχε τὰς πρώτας βοηθείας τῇ παράφρονι τοῦ Πενοῦ.

Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου τοῦ ὀδυμῆ νεανίας εἶχε δύο ὑπὸ θεραπείαν ἀσθενεῖς, τὴν μητέρα του καὶ τὴν γυναῖκα, ἣν ἐλάτρευεν.

Ὁ νοῦς τῆς Μαριάννας εἶχε σαλευθῆ.

Οἱ ἀσυνάρτητοι λόγοι τῆς ἐμαρτύρουν τὴν διατάραξιν τῶν ἰδεῶν τῆς. Τὸ κακὸν ἐφαίνετο ἀνεπανόρθωτον.

Πλὴν, τοῦτο ἦν ἴσως εὐτύχημα διὰ τὴν οἰκογένειάν του. Ἡδύνατο νὰ προβάλλωσι τὴν παραφροσύνην, ἥτις ἦν καταφάνης καὶ ἀναμφισβήτητος.

Βλέπων τις τὰ συνεσπασμένα χαρακτηριστικὰ ἐκείνης, ἥτις τόσας εἶχε συγκινήσει καρδίας, ἀδύνατον νὰ μὴ ἐννοήσῃ τὴν κατὰστασιν αὐτῆς.

Ἐν τούτοις ἂν ὁ φόβος τῶν ἀνθρωπίνων νόμων καὶ τῆς δικαιοσύνης μετρίως μόνον ἀνησυχῶν τὸν Κλαύδιον, δὲν συνέβαιεν ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν ἀπώλειαν ἐκείνης, εἰς ἣν εἶχε στηρίξει πᾶσαν ἐλπίδα του.

Ἡ Ζουάννα ἐγνώριζε τὰ πάντα.

Δι' αὐτὴν οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ὑπῆρχεν ἀμφιβολία.

Οἱ προσβαλλόντες προδοτικῶς τὸν πατέρα τῆς καὶ γυμνώσαντες αὐτὴν τῆς περιουσίας τῆς, ἦσαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἰδιοκτῆται τῆς ἀθλίας ἐπαύλεως. ἐν ἣ ὁ Νοὲλ Τρελάν ἐν τυρλῇ ἐμπιστοσύνη, ἐζήτησε φιλοξενίαν ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν.

Τὸ πᾶν ἀπώλετο.

Ἡ ὑπὸ τινων κακοβούλων διασπαρῆσα φήμη ἐλάμβανεν ἤδη σάρκα.

Ἡ ἀτίμωσις ἦν δημοσία, ἡδύνατο δὲ καὶ ὁ ἔσχατος ρακενδύτης ἐπαίτης νὰ ἀποκαλέσῃ αὐτοὺς φονεῖς καὶ κλέπτας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Κλαύδιος κύπτων ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς μητρὸς του ἐζήτησεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς, ποδοβολητὸς ἵππου ἠκούσθη ἐν τῇ πλατείᾳ, ὁ δὲ κώδων τοῦ πυλῶνος ἐσήμανεν.

Ἐν τῷ μαγευτικῷ τῆς ἐπαύλεως ὁ Ἰβ περιλυπὸς καὶ τὴν κεφαλὴν στηρίζων δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐνῶ ἡ Ροζίνα ἔχουσα τοὺς βραχίονας περὶ τὸν τράχηλον τοῦ ἐντίμου Βρετανοῦ, ἐπειράτο νὰ παρηγορήσῃ αὐτόν.

— Πήγαινε νὰ ἰδῆς ποῖος ἔρχεται, εἶπε χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ἂν ἦναι χωροφύλακες; ἠρώτησεν ἐντρομος ἡ νεῆνις.

— Ἄς ἐκτελέσωσι τὰς διαταγὰς των. Ἄνοιξε τὰς θύρας.

Δὲν ἦτο ἡ δικαιοσύνη.

Ἡ Ροζίνα ἀνέπνευσεν.

Ἦτο ὁ Ζεαννῖνος, ὅστις εἶχε μεταβῆ εἰς Ἑλθὲν κομίζων πάγον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου, καὶ ὅστις μαθὼν τὸ δυστύχημα τῶν φίλων του ἤρχετο νὰ ἰδῇ τὴν δυστυχεῖ ἑρωμένην του.

Ὁ Σακορράφας εἶχε καταντήσει ὡς σκιὰ πλανωμένην.

Ἡ μορφή του ἐδήλου τὴν βαθυτέραν ἀπελπισίαν.

Ἐβριψε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου τοῦ τῆ Ροζίνας χωρὶς οὐδὲ μίαν λέξιν νὰ προσφέρῃ καὶ ἀνῆλθεν εὐθέως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς παράφρονος.

— Μαριάννα, ἀνέκραξε γονυπετῶν, εἰμαι ἐγώ!

Ἐκείνη ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἠτένισεν αὐτὸν δι' ἀορίστου βλέμματος, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν.

Ὁ Ζεαννῖνος ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ γονυπετῆς πλησίον αὐτῆς λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς καὶ πειρώμενος νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ λογικόν.

Εἰς μάτην!

Γέλωσ στρυφνὸς ἀπήνησεν εἰς τὰς ἱκεσίας καὶ τὰς παρακλήσεις του, ὁ γέλωσ παράφρονος, ὁ ἐμποιδῶν τρόμον ὡς κραυγὴ ἀπαισία ἢ παράπονον θνήσκοντος.

— Ἄ! τὸ κατηραμένον χρῆμα, ἐψιθύριζεν ἡ Μαριάννα, πῶς ἀποξήραινεν τὸν λαίμῳ καὶ μοῦ κατατρώγει τὰ σπλάγχνα. Ἀπὸ τὸ δηλητήριον αὐτὸ ἀπέθανεν ἐκεῖνος, ὁ Πέτρος. Δὲν κατόρθωσε νὰ το χωρεύσῃ. Τὸ χρυσοῖον τοῦ Νοὲλ τὸν ἐπνίξε. Ὁ ἀποθάνω καὶ ἐγώ, ἔπειτα οἱ ἄλλοι, ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου. Εἶναι φωτιά. Ἀφοῦ μᾶς καύσῃ θὰ καύσῃ τὴν οἰκίαν. Εἶναι ὁ Ἄδης.

Καὶ ὁ αὐτὸς σπαρακτικὸς γέλωσ ἐπάγωγσε τὰ ὀστέα τοῦ Ζεαννῖνου.

Τετέλεστα.

Διὰ τοῦ βλέμματος ἐζήτησε τὸν Κλαύδιον, ὅστις ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Ἐν τινι γωνίᾳ ἡ Ἀγνή ἐκλαιε πικρῶς. Ὁ φύλαξ τότε ἠγέρθη.

— Καλλίτερον νὰ ἦτο νεκρά! εἶπεν.

Ἐβρε τὴν χεῖρα τῆς ταλαίνης εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ἠσπάσθη αὐτὴν τρυφερῶς.

— Ἀγνή, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, πρόσχε τὴν μητέρα ἔχω νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν Ζεαννῖνον.

Εἰς μίαν τῶν κάτω αἰθουσῶν ὁ νέος Κερανδάλ ἔστη μετὰ τοῦ φύλακος τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς.

— Ζεαννίνε, ἤρξατο λέγων σοβαρῶς, ἡ μήτηρ μου ἐπρόφερε τὸ ὄνομά σου εἰς τὸ πανδοχεῖον κατὰ τὴν φοβεράν ἐκείνην σκη- νήν. Εἶπε τὴν ἀλήθειαν ;

— Ναί.

— Ὁ πατήρ μου λοιπὸν ἐφόνησε τὸν ἐξάδελφόν του Νοὐλ Τρελάν ;

— Ναί.

— Καὶ τὸν ἔκλεψε ;

— Κύριε Κλαύδιε...

— Εἰπέ μοι τὰ πάντα, Ζεαννίνε.

— Ναί.

— Ἐρριψε τὸ πτώμα εἰς τὸ ἔλος ;

— Εἶν' ἀληθές.

— Τὸν εἶδες ;

— Ἐπλανώμην εἰς τὸ δάσος ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου. Ὡς εἰξεύρετε, κύριε Κλαύδιε, εἶμαι μόνος εἰς τὸν οἰκίσκον μου, δὲν κοι- μοῦμαι κατ' ἑξῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ δάση. Εἰς τὸ λυκόφως τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας, κεκρυμμένος, εἶδα τὸν πατέρα σου ρίπτοντα εἰς τὸ ἔλος τὸν δυστυχῆ, τὸν ὁ- ποῖον ἐφόνησεν. Ἐφύλαξα τὸ μυστικόν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Κλαύδιος. Δὲν θὰ ἐπιζήσω αὐτοῦ τοῦ ὄνειδους.

— Τί θὰ πράξετε ;

— Θὰ διαρρήξω τὴν κεραλὴν μου.

— Αὐτό, κύριε Κλαύδιε, θὰ ἴσται ἀναν- δρία.

— Ἀνανδρία εἶναι νὰ ζῆ τις ἄνευ τιμῆς. Τοῦτο ἴσται ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

Ὁ Σακορράφας ἔλαβε στάσιν ἐπιβλη- τικὴν.

— Δὲν θ' αὐτοκτονήσητε, εἶπε, τώρα τοῦλάχιστον. Πρέπει νὰ ζήσετε, χάριν ἐκεί- νων, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀνάγκην σας. Διὰ τὴν μητέρα σας πρῶτον.

— Ἡ συνδρομή μου τῆ εἶναι ἀνωφελής. Ἡ παραφροσύνη της εἶναι ἀνίατος, ὁ δὲ θάνατός της προσεχής.

Ὁ Ζεαννίνος ἐπλήγη εἰς τὴν καρδίαν. Συνέσπασεν ἐλαφρῶς τὰ χεῖλη.

— Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός, εἶπε. Τίς οἶδε ; Διὰ τὴν ἀδελφὴν σας κατόπιν ἠθέλετε νὰ τὴν ἀφήσετε μόνην καὶ ἀπροστάτευτον ;

— Θὰ μείνῃ δι' αὐτὴν ὁ Ἰβ.

— Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλος τις ἀκόμη, ὑπέλαβεν ὁ φύλαξ.

— Ποῖος ;

— Ἐκείνη, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εἶδα.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὴν Νικόλ.

— Ἡ Ζουάννα ;

— Ναί, αὐτή.

— Τί συνέβη ;

— Βεβαίως θ' ἀποθάνῃ. Εἰς ἰατρὸς εὐ- ρισκόμενος ἐκεῖ ἐξέφρασε φόβους. Δὲν ἀνε- γνώριζε πλέον κανένα. Παραληρεῖ.

— Ὑψιστε Θεέ! ἐψιθύρῃσεν ὁ Κλαύδιος.

— Εἰς τὰ παραληρήματά της προφέρει ἐν ὄνομα.

— Ποῖον ;

— Τὸ ἰδικόν σας. Σᾶς καλεῖ.

— Ζουάννα ! ἀνέκραξεν ὁ Κλαύδιος. Εἰς μίαν ἡμέραν χάνω τὰ πάντα, τὴν τιμὴν, τὴν ζωὴν, τὴν ἔρωτα.

— Πηγαίνετε νὰ τὴν ἴδετε καὶ προσπα- θήσατε νὰ τὴν σώσετε. Πιστεῦσατέ μοι,

κύριε Κλαύδιε, τοῦτο εἶναι προτιμότερον τῆς αὐτοκτονίας.

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιόν της, ἀφοῦ ὁ πατήρ μου ἐφόνησε τὸν ἰδικόν της ὅτι δὲν τολμῶ νὰ εὔρεθῶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώ- πων ὅτι ἐπροτίμων νὰ ἤμην τεθαμμένος εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς μακρὰν παντός βλέμματος ὅτι εἴμεθα χαμένοι καὶ ὅτι ἡ ἀνομία μας μὲ κατασυντρίβει. Ἄ ! Ζεαν- νίνε, διατί νὰ γεννηθῶ ;

— Διὰ νὰ πράξητε τὸ καλόν, κύριε Κλαύδιε ! διὰ νὰ ἐπανορθώσητε τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον οἱ ἄλλοι ἔπραξαν. Πιστεῦσατέ μοι. Οὐδεὶς θὰ σᾶς μεμρῆθῃ διὰ πταῖσμα μὴ ἰδι- κόν σας. Ἡ πτωχὴ Νικόλ σᾶς περιμένει. Σᾶς ἀγαπᾷ ὡς υἱόν της. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἴ- ναι σκοτεινὰ καὶ οὐδεὶς θὰ σᾶς ἴδῃ. Ἄς φύ- γωμεν. Ἡ δυστυχὴς ἐκείνη νέα ἀποθνήσκει. Σώσατέ τὴν ἂν δύνασθε ἂν δὲν δύνασθε πράξατε τὸ καθήκόν σας. Εἶναι καὶ τις ἄλ- λος διὰ νὰ σᾶς βοηθήσῃ. Ἡ εὐγενὴς καὶ γενναία δεσποσύνη δὲ Φοντερόζ. Ἐχετε ἐμπιστοσύνην, κύριε Κλαύδιε, καὶ θάρρος. Τὸ ἔγκλημα εἶναι φοβερόν, ἀλλ' ὁ χρόνος τὰ πάντα ἐξκαλεῖται.

Ὁ Κλαύδιος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ φύλα- κος καὶ ἠσπάσθη αὐτήν.

Δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν πελιδῶν πα- ρειῶν του.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, εἶδε τὸν Ἰβ, ὅστις δὲν εἶχε μετακινηθῆ.

Ἐπλησίασε καὶ ἐναγκαλισθεὶς αὐτὸν τὸν ἐβίλησεν εἰς τὸ μέτωπον.

— Πρόσεχε τὴν μητέρα μὲ τὴν Ἀγνήν, εἶπε.

— Ποῦ πηγαίνεις ;

— Εἰς Ἐλβέν.

— Θὰ ἐπανέλθῃς ;

— Πρὸ τοῦ ἐξημερώσῃ.

— Πάρε τὸν Κάισαρα.

— Ὅχι. Τὸ δυστυχὲς ζῶον ἐκουράσθη.

Ὁ Ζεαννίνος θὰ μὲ ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ δάσους.

Καὶ ὄντως μετὰ τοῦ φύλακος ἐξεκίνησε πᾶραυτὰ ὁ νεανίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχοντο τοῦ δάσους, ὁ Σακορράφας εἶδεξε τῷ Κλαυδίῳ συστάδα σχοίνων.

— Ἡμην ἐκεῖ, εἶπε.

Καὶ δεικνύων τὸ ἔλος διὰ τοῦ δακτύλου :

— Ἐκεῖ κοιμᾶται.

Μακρόθεν εἰς τινα δενδροστοιχίαν, ἐνῶ ὑπέφωσκεν ἡ ἠὼς εἶδε σκιὰν γυναικὸς ἐπί- που ἐπὶ μελανοῦ ἵππου καὶ διευθυνομένης πρὸς τὴν Μαγευμένην Πέτραν.

Ἦτο ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ μεταβαί- νουσα εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς ὀρισθεῖσαν συνέν- τευξιν.

Εἶχε βραδύνει καὶ ἔσπευδε.

Τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ὁ Ἰάκωβος ἐπανάρχετο εἰς τὴν ἔπαυλιν μόνος καὶ σύνουος.

Μόνος αὐτὸς δὲν εἶχε τρομάξει ἐκ τῆς ἐν τῷ πανδοχεῖῳ συμβάσεως σκηνηῆς.

Τοῦναντίον, κατέστη ἀπορασιατικώτε- ρος.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι θὰ ἐβλεπε τὸν Ζεαν- νίνον ἅμα φθάνων εἰς τὴν ἔπαυλιν. Τὸ ὄνο-

μα τοῦ φύλακος εἶχε λεχθῆ κατὰ τὴν σκη- νὴν ἐκείνην.

Ἄμα φθὰς εἰς τὴν οἰκίαν ἠρώτησε τὴν Ροζίναν :

— Εἶδατε τὸν Σακορράφαν ;

— Ἦλθε καὶ ἔφυγε πάλιν διὰ τὸν πύρ- γον.

Ὁ Ἰάκωβος ἐφάνη δυσανασχέτων.

— Ἐχει καλῶς, ἐσκέφθη, θὰ ἐπανέλθῃ.

Ἦπαρξάτο ὁ φύλαξ δὲν θὰ ἐπανάρχετο τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ὁ Ζεαννίνος ἀφῆκε τὸν συνοδοιπόρον του εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἀγρῶν πρὸς τὸ Ἐλβέν.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν, κύριε Κλαύδιε, εἶπεν αὐτῷ, καὶ θάρρος.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν πύργον τῶν Φοντερόζ.

[Ἔπεται συνέχεια].

* Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὡς ἐκ τούτου, τὰ πρῶτα βήματα ἐκείνου, ὅστις δὲν ἔχει τόσον πολλὰ πνευματικὰ πλεονεκτήματα, ὅπως περιφρονῆ πᾶσαν ἀνασκοπήν, δέον νὰ γίνωνται μετὰ μεγίστης προφυλάξεως, διότι, ἂν ὀλισθήσῃ, ἄς μὴ πιστεύσῃ ὅτι θὰ εὔρεθῃ οἰκτιρῶν τις νὰ τείνῃ αὐτῷ χεῖρα βοηθείας. Θὰ τρέξωσι νὰ τὸν λιθοβολήσωσι καὶ νὰ τὸν χλευάσωσι, πρὸ πάντων δὲ οἱ ἐνθαρρύναντες αὐτὸν ἵνα ποιήσῃ τὸ βῆμα ἐκεῖνο. Ἡ φήμη ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν παράδεισον τῶν Μωαμεθανῶν, εἰς ὃν ὅπως φθάσῃ τις δέον νὰ διαβῆ τὸ Ἄλζιζατ, ἦτοί τὴν ὅσον νῆμα ἀράχνης εὐ- ρεῖαν γέφυραν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ῥεεὶ πυρι- φλεγέθων ποταμός, οὗ ὁ κρότος καὶ αἱ φλό- γες ἐμποιοῦσι τρόμον εἰς τοὺς διαβαίνοντας. Ἐκεῖ εἶναι πράγματι ἀναγκαῖα χρηστὴ συνείδησις, ὅπως ἐνθαρρύνῃ. Ὁ ἐλάχιστος φόβος, ἡ ἐλαχίστη φοβίασις, εἶναι αἰώνιος θάνατος. Ἐκ τῶν φλογῶν τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου, ἅπασα ἡ ἰσχὺς τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων, συνηνωμένη ἐν τῷ βραχί- ονι ἐνὸς δαίμονος, δὲν δύναται ν' ἀπο- σπάσῃ τὸν πεσόντα. Λέγεται ὅτι ἡμέραν τινα χωλὸς συνήντησε τυφλόν, καὶ διηγή- θησαν ἀμοιβαίως τοὺς τε κινδύνους καὶ τοὺς πόνους, οἷς ἕκαστος ὑπέφερον, ὅπως ἐξἄκολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ὁ τυφλὸς ἐπρότεινεν εἰς τὸν χωλὸν νὰ φέρῃ αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ οὕτως ὁ εἰς χρησι- μοποιῶν τὸν πόδα του καὶ ὁ ἕτερος τοὺς ὀφθαλμούς του νὰ βοηθῶνται ἀμοιβαίως, ἄχρις οὗ ἤθελον φθάσῃ εἰς ἀσφαλὲς μέρος. — Ὡ ! ὠραία φιλανθρωπία θὰ ἦτο αὕτη καὶ ἀξία βεβαίως τοῦ κόσμου, ἂν οὗτος

ἦτο ὡς ἔπρεπε νὰ ἦναι... Ἀλλὰ τόσον πολὺ βεβουλισμένοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν ἐξίν τοῦ κακοῦ, ὥστε — τὸ κατ' ἐμέ, — καὶ ἂν πάντες ἦσαν τυφλοὶ καὶ διεσκορπισμένοι ἐν τῇ ἐρήμῳ, εἰς δὲ μόνος εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγιεῖς καὶ ἠδύνατο νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ, θὰ ἐπροτίμων νὰ κρημνισθῶσι μᾶλλον ἀπὸ τινος βράχου, νὰ πέσωσιν εἰς τὸν χεῖμαρρον, ν' ἀποθάνωσιν, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀλλ' οὐχὶ νὰ ὑποφέρωσι τὸν ἕνα ἐκεῖνον. — Ἐγὼ ὅμως ὑπεσχέθην ἱστορίαν, ἂν δὲ ἐξακολουθῶ οὕτως, θὰ μεταβάλλω αὐτὴν εἰς ἐγχειρίδιον φιλοσοφίας — καὶ ποίας φιλοσοφίας! — καὶ ὅμως δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ διαγράψω ἔστω καὶ μίαν συλλαβὴν... ὃ γέγραπται γέγραπται! Πολλοὶ δὲν θὰ ἐννοήσωσι... Περισότεροι δὲν θὰ θελήσωσι νὰ ἐννοήσωσι... καὶ ὅμως ἡ ἀλήθεια ὅπως ζῆση δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐννοῆται... ἐγὼ δ' ἔσχον τὸ θάρρος νὰ τὴν εἶπω... καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν νὰ διατηρήσῃ διὰ παντός αὐτό, ὅπερ εἶναι ἡ μόνη μου ἐπὶ τῆς γῆς κληρονομία. — Ἐν τούτοις, νίπτομαι τὰς χεῖρας, οὐχὶ ὅμως ὡς ὁ Πιλάτος... ἡ δὲ ἀτιμία ἔστω ᾧ τινι ἀνήκει.

— Ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ὁ Ρογήρος, ὡς εἶπον, ὅπως συμμορφωθῆ πρὸς τὰς εὐγενεῖς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς του, ἤθελε ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρα καὶ ἀντὶ τοῦ φλωρινίου νὰ εἶπῃ φιλόφρονας τινὰς λόγους πρὸς τὸ παιδίον ἄλλὰ τοῦτο ἐρρίφθη ἀπλήστως ἐπὶ τοῦ νομίσματος καὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἤρπασεν αὐτό, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν του ἀπέβαλε τὴν ἔκφρασιν τοῦ πόνου καὶ τὰ χεῖλη του ἐμειδίασαν, καίπερ τὰ δάκρυα ἐξηκολούθουν ρέοντα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ Ρογήρος, γνωρίζων ἐκ συνηθείας πολλὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ πάντα βδελυρὰ, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνακράξῃ:

— Οὐδέποτε ἐπίστευον ὅτι διὰ τοῦ χρυσοῦ ἀγοράζεται καὶ ὁ πόνος!

Ὁ παῖς ἠκολούθει ἐν ταπεινότητι δεικνύων αὐτῷ τὸ μέρος, ὅπου ἠδύνατο κάλλιον νὰ τοποθετήσῃ τὸν ἵππον του.

Ὁ Ρογήρος, ἀφοῦ, ὡς φίλος, περιποιηθῆ τὸν Ἀλλάχ, εἰσηλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἦτο ὁ ξενοδόχος — παρὰδόχος μορφή! — ἦτο λίαν ὑψηλός, καίπερ, ἔχων ἀνυψωμένους τοὺς ὤμους, ἐφαίνετο ἄνευ λαίμου, ὅπερ ἠδίκει μεγάλως τὸ ἀνάστημά του. Τὸ στήθος του, ὅλως διάφορον τῶν λοιπῶν τοῦ εἶδους τοῦ ζῶντος, δὲν ἦτο οὔτε ἐπίπεδον, οὔτε κυρτόν, ἀλλὰ κοῖλον. ἦτο ἰσχνός, ὡς αἱ δαμάλεις, αἰτινες ἐπρορρήτευσαν εἰς τὸν Φαραῶ τὴν σιτοδείαν τῆς Αἰγύπτου, αἱ δὲ λιπόσαρκοι χεῖρές του εἶχον ὄνυχας ἰκτινίου.

Πιστεύω ὅτι ἂν ἔθετέ τις ρῶς ὀπισθὲν του θὰ ἔβλεπε τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ του συμβαίνοντα, καὶ ὅτι μεθ' ὅλον τὸ ἐκ σαρκὸς περιεκάλυμμα θὰ ἠδύνατό τις νὰ σπουδάσῃ ἐπ' αὐτοῦ ὀστεολογίαν. Εἶχε τὸ μέτωπον ὀξὺ καὶ ὑψηλὸν δύο σχεδὸν δακτύλους τὴν ρίνα κυρτὴν πρὸς τὰ κάτω, καὶ τὸν πώγωνα κλίνοντα πρὸς τὰ ἐπάνω, ὡς δύο φίλους ποθοῦντας νὰ ἐναγκαλισθῶσιν ἀλλήλους. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶχον παρὰ τὰ βλέφαρα ὠραῖον

φοινικοῦν χρῶμα ἐκεῖθεν δὲ τῶν βλεφάρων μολύβδινον βαθύ... Τὸ στόμα του ἦτο μέγιστον, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν ὠτῶν σχεδὸν καὶ ἀποτελοῦν ὀξείαν γωνίαν, ἀνωθι τοῦ πώγωνος ἂν τις ἠρέσκετο εἰς τὰς παρομοιώσεις, θὰ παρέβαλλεν αὐτὸ πρὸς τὰ ἐν ταῖς θύραις τῶν ἐκκλησιῶν ἀναρτώμενα πένθιμα κοσμηματὰ.

Τὸ χρῶμα οὐδὲν θὰ παρῆχε πρὸς τοῦτο κώλυμα, διότι τὰ χεῖλη, ἂν μὴ ἦσαν μέλανα, δὲν ἦσαν καὶ ἐρυθρά. Ἡ εἰκὼν τοῦ προσώπου τούτου εἶναι ἐτι ἡμιτελής, καὶ τῆς πυξίδος μου τὰ χρῶματα ἐξητηλήθησαν, ὥστε εἶναι καλλίτερον νὰ τελειώσω αὐτὴν λέγων ὅτι αἱ κινήσεις του ἐφαίνοντο κινήσεις πιθήκου καὶ μανιακοῦ. Ἐλάλει κατ' ἀρχὰς μὲν βραδέως, ἀλλὰ εἴτα κατεσπευσμένως καὶ ὁ σιάλος ἐξηκοντίζετο κατὰ πρόσωπον τοῦ μετ' αὐτοῦ συνομιλοῦντος, ἐνῶ αἱ γωνίαι τοῦ στόματός του ἐπληροῦντο ἀφροῦ. Ἡ πρώτη σκέψις, ἥτις ἐπήρχετο εἰς τὸν βλέποντα αὐτόν, ἦτο χλευασμοῦ ἢ δευτέρως, φόβου ἂν εἶχεν οὐράν, θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις ἀντὶ τοῦ ἀπολόχου, τοῦ δαίμονος τῆς φιλαργυρίας.

— Καλῶς ὄρισάτε... εἶπεν οὗτος μάλιστα εἶδε τὸν Ρογήρον, ἀποκαλυφθεὶς καὶ ποιήσας βρυθυτάτην ὑπόκλισιν, ὥστε ἡ κεφαλὴ του ἐκτύπησεν εἰς τοὺς πόδας του, ἐνῶ τὰ βλέμματά του ὠμοιάζον πρὸς τὰ ἀνερευνῶντα βλέμματα τελωνοφύλακος... Καλῶς ὄρισάτε, ἱππότα. Ὡαίμ! ἡ τύχη δὲν μὲ ἐπαρουσίασε ποτὲ περιστάσιν νὰ λυπηθῶ τόσον πολὺ διὰ τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐλήστευσαν, σὺν αὐτῇ, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ τιμῆσω καθὼς θέλω τοὺς ἱπποτάς οἱ ὁποῖοι μὲ τιμῶν μὲ τὴν παρουσίαν τους. Καὶ ὅμως ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὸν ἄγιον Μηνᾶν τὸν ἐρημίτην, τὸν ἅγιον προστάτην μας, ὅτι θὰ ἠμπορέσω πάντοτε νὰ σᾶς ὑπηρετήσω ἐντίμως, δι' ὅσον πληρώσετε. Εἶχετε τύχην καὶ ἤλθετε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Σελήνην ἂν ἐπροχωροῦσατε, θὰ εὕρισκετε τὸν Χρυσοῦν Ἄετον, τὴν Δευκίην Ἀρκιὴν... Ἄγιε Μηνᾶ! τί ὠραία πράγματα... κατεργαριαὶς διὰ νὰ γδέρνουν τοὺς πτωχοὺς ξένους... Καὶ ἔπειτα λένε πῶς ἡ πάπιας τους εἶναι παχύτεραις ἀπὸ ταῖς δικαίς μου — σὺν νὰ μὴν ἀναπνέει τὸν ἴδιον ἀέρα... Καὶ ἠμπορῶ νὰ σᾶς εἶπῶ, κύριε ἱππότα, ὅτι ἐτάξιαν ὅσους εἶχαν τὴν κακὴν τύχην νὰ πέσουν ἐκεῖ μέσα περισσότερους κοκόρους φόβους ἀπὸ κόρυζα, παρὰ ὅσα λουλούδια ἔχει ἡ ἀνοιξί... Καὶ μία γυναῖκα γνωστὴ μου, ἡ ὁποία συχναῖε εἰς ἐκείνην τὴν κόλασιν, μὲ ἐβεβαίωκε ἐπροχθὲς ὅτι ἔθαψαν εἰς τὸ στομάχι ἐνὸς καλοῦ ἀνθρώπου ἕνα γάτο ἀντὶς γὰρ λαγῶ... Δὲν ἠξεύρω πῶς ἡ κυβέρνησις δὲν παίρνει μέτρα... νὰ μὴν ἔρθῃ καμμία ἀρρώστια... ἀλλὰ, ἀπὸ ἕναν καιρὸ κ' ἐδῶ, τὰ πράγματα ὅλα πηγαίνουν ἀνάποδα... ἐγὼ εἶμαι χονδρὰν ἄνθρωπος καὶ δὲν εἰξεύρω ὅσα ξεῦρετε ἢ εὐγενεῖά σας, ἀλλὰ, ἂν ἦτανε ἀπὸ μένανε, θὰ...

Ὁ Ρογήρος, ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν τοῦ ξενοδόχου, ἐπίεσθη ὅτι ἦν καταδικασμένος ν' ἀρκεσθῆ εἰς ἄθλιον φαγητόν, ὅθεν χωρὶς τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν νὰ δώσῃ

εἰς αὐτόν, κατηθύνθη εἰς τινὰ αἰθούσαν, ὅθεν ἐξήρχετο συγκεχυμένος θόρυβος ἀνθρώπων λαλούντων γεγονοῖς τῇ φωνῇ καὶ ταυτοχρόνως ἀπὸ δὲ τῆς φιλίας παρατηρήσας, εἶδεν ἐν αὐτῇ τέσσαρας ἀνδρας φέροντας σκούφους ἐκ σιδήρου, ἐν μέρει πεπιεσμένους καὶ ἐν μέρει ἐσκαριασμένους, καὶ περιστήθια ἐπίσης σιδηρὰ.

Τὰς λόγγας αὐτῶν καὶ τὰς σπάθας εἶχον ἀποθέσει εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης, ἐκάθητο δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῆς τραπέζης, πίνοντες καὶ λαλοῦντες.

Οἱ ἄνδρες οὗτοι, οἵτινες ἀνῆκον εἰς ἀπόσπασμά τι ἐνόπλων ὑποτελῶν, ἐξ ἐκείνων οὐς ἕκαστος τῶν βαρόνων ἐθεώρει τιμὴν του νὰ ἔχη μεθ' ἑαυτοῦ, μόλις εἶδον τὸν Ρογήρον, ἠγέρθησαν καὶ ἐχαιρέτισαν αὐτὸν εὐσεβάστως, διότι ἐκ τῆς μακρᾶς ἐξεως ἦσαν συνειθισμένοι νὰ φέρονται οὕτω πρὸς πάσας τὰς χρυσοποικίλους καὶ ἀργυροποικίλους πανοπλίαις. Ὁ Ρογήρος ἀντεχαιρέτισεν αὐτοὺς διὰ τῆς χειρὸς καὶ τοὺς προσεκάλεσεν νὰ καθῆσιν αὐθις.

Τὴν προσοχὴν του ὅμως δὲν ἐφείλκυσαν τόσῳ αὐτοῖ, ὅσῳ πέμπτον τι πρόσωπον, ὅπερ, μόλις εἶδεν αὐτὸν εἰσελθόντα, ἔντρομον ἀφῆρεσε ταχύτατα τὸ ἐνώπιόν του πινάκιον, ὅπερ ἦτο πλήρες ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων, ἀντικαταστήσας αὐτὸ διὰ δρακόντος ξηρῶν ἐλαίων, καὶ ἐκρυπτεν, ὡς ἠδύνατο, τὸ πρόσωπόν του ἐν τῇ καλύπτρᾳ τοῦ ράσου του — διότι ἔφερε ράσον προσκυνητοῦ.

Ὅσον ὅμως καὶ ἂν προσεπάθησε, δὲν κατώρθωσε νὰ κρυβῆ ἐντελῶς ἀπὸ τοῦ Ρογήρου, ὅστις μόλις τὸν ἀνεγνώρισε κατελήθη ὑπὸ αἰσθήματος φόβου, ὁμοίου πρὸς ἐκεῖνον, ὃν αἰσθανόμεθα ἀκούοντες φοβεράν τινὰ ἱστορίαν — θέλομεν νὰ διακοψώμεν τὸν διηγούμενον, καὶ οἱ λόγοι μένουσιν ἐν τῷ λάργυγι ἡμῶν — θέλομεν νὰ φύγωμεν, καὶ οἱ πόδες ἡμῶν φαίνονται ἐριζωμένοι εἰς τὸ ἔδαφος, ἐνῶ ὁ ἰδρὸς τρέχει ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ μετώπου μας καὶ δὲν τολμῶμεν νὰ στρέψωμεν τὴν κεφαλὴν. Αἰσχυνθείς, ὅτι ὠχρίασεν ἐνώπιον τοιοῦτου ἀνθρώπου, ὃν ἐθεώρει οὐτιδανόν, συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις του καὶ εἶπε στενάχως:

— Σαῖς ἐδῶ, προσκυνητὰ;

Μόλις δ' ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους, καὶ διελύθη ἡ γοητεία ἀνέλαθεν ἀμέσως τὴν ἰσχὺν τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι, καὶ παρατηρήσας τοὺς τέσσαρας ἀχρεῖους, ὑπὸ τῶν ὁποίων περιεστοιχεῖτο, εἶπεν αὐτῶν μειδιῶν χλευαστικῶς:

— Ἀπὸ τοῦδε, νομίζω, δὲν θὰ ἔχετε χρεῖαν ἄλλης συνοδείας.

— Ἐ! ὁποῖος ζητεῖ εὕρισκει, ἀπήνητησεν ὁ προσκυνητής, γενναῖε ἱππότα. Τὸ πλοῖον κλίνει κατὰ τὸν ἄνεμον, καὶ ἕνα κεφάλι μεγαλειότερον πολὺ ἀπὸ τὸ δικό μου εἶπε: μετὰ ὅσιον ὅσιος, καὶ μετὰ κατεργαρέων κατεργάρης.

— Καί, ἂν δὲν ἀπατώμαι, νομίζω ὅτι εἶσθε πλασμένος νὰ ἦσθε μᾶλλον μὲ τοὺς δευτέρους παρὰ μὲ τοὺς πρώτους, καὶ ὅτι δύναμαι νὰ σᾶς ἐπαναλάβω καὶ τὴν ἡμέραν ὅτι εἶπον εἰς ὑμᾶς τὴν νύκτα, ὅτε σᾶς συνήνητησα τὸ πρῶτον. Δὲν γνωρίζω τὴν

αίτιαν, διὰ τὴν ὁποίαν προσπαθεῖτε νὰ μὲ ἀπατήσετε· ἀλλὰ πιστεύετε ὅτι δύνασθε νὰ τὸ κατορθώσετε τρώγων ἢ μὴ τρώγων ἐνώπιόν μου ἐκ τοῦ φαγητοῦ, τὸ ὅποιον ἐτρώγετε πρὸ ὀλίγου; Ἐξακολουθήσατε τὸ φαγητόν σας, διότι εἴτε πέρδικας, εἴτε ἐλαίας, βλέπω ἐπὶ τῆς τραπέζης σας, δὲν μεταβάλλω τὴν περὶ ὑμῶν ἰδέαν μου. — Τὸ πρόσωπον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

— Ὡ! τότε, ἀφοῦ μὲ εἶδετε, θὰ ἐξακολουθήσω νὰ τρώγω τὸ φαγητόν μου. Ἀμαρτία κρυμμένη, μισοσυγχωρεμένη. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην, θὰ λογαριασθῇ ὅλη εἰς χρέος μου... καὶ ταῦτα λέγων ὁ προσκυνητὴς καταβρόχθισε μεγάλη τεμάχια... Τὸ χειρότερον, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι τὸ σκάνδαλον... Θὰ ἔλεγα, σχεδόν, σχεδόν, ὅτι χωρὶς σκάνδαλον δὲν εἶναι ἀμαρτία. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲν βλέπουν, καὶ ὁ Θεὸς κλεῖ τὰ μάτια καὶ δὲν τὸν μέλει.

— Μοχθηρὰ σκέψις!... ἂν ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς σου σὲ ἐνθαρρύνῃ, φρονεῖς ὅτι θὰ σὲ ἀπαρρύνῃ ἡ φωνὴ τῶν ἀνθρώπων; Ὁ κέδρος τοῦ Λιβάνου κάμπτεται ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς λαίλαπος, ἀλλὰ δὲν θραύεται.

— Καθὼς, γενναῖε ἱππότη, εἶναι ἀδύνατον, παραδείγματος χάριν, ἕνα νὰ τρέχῃ μὲ ἕνα ποτήρι γεμάτο εἰς τὸ χέρι καὶ νὰ μὴ ἀφίση νὰ χυθῇ καμμία σταλαγματοῦλα, ἔτσι εἶναι ἀδύνατον σχεδόν καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ φυλάξῃ κατάσπρη τῆ ψυχῆ του ἴσα μὲ τὸν τάφον. Καθὼς δὲ δὲν θὰ ἐκακαταδικάζετε τὸν πρῶτον, ἂν κρύψῃ τὸ ἐλάττωμα τοῦ ποτηριοῦ, ἔτσι δὲν ἠμπορεῖτε νὰ καταδικάσετε καὶ τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος κρύβει, ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἄσπρο, τὸ μέρος τῆς ψυχῆς του ὅπου ἐμαύρισε. Μὲ τὴν τέχνη καὶ μὲ τὴν ἀπάτη ζῆ κανεὶς τὸ μισὸ χρόνον: καὶ μὲ τὴν ἀπάτη καὶ τὴν τέχνη, τὸν ἄλλο μισόν... καθὼς λέγει ὁ ποιητής.

Καὶ θὰ ἐξηκολούθει λέγων, ἂν μὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆρχετο ὁ ξενοδόχος, φέρον εἰς τὸν Ρογήρον τὸ ζητηθέν φαγητόν, τὸ ὅποιον δὲν θὰ εἶπῶ ὑμῖν βεβαίως, οὔτε ποίας φύσεως ἦτο, οὔτε πῶς ἦτο μαγειρευμένον, διότι εἶμαι ὄλως ἀδαῆς τῆς μαγειρικῆς καὶ, προκειμένου περὶ ἐμοῦ, ὁ Ἀπίκιος δύναται νὰ κοιμᾶται χίλια ἔτη ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς, διότι οὐδέποτε θ' ἀφυπνίσω αὐτὸν ἵνα κατακλιθῇ ἐπὶ τῆς ἐτέρας, καὶ κατὰ τοῦτο, καθὼς καὶ κατὰ τὰ ἄλλα, δέον νὰ ὑποχωρήσῃ τις εἰς τὸν Σκῶτον μυθιστοριογράφον. Ἀρκεῖ νὰ μάθῃτε ὅτι τὸ προαίσιμα τοῦ Ρογήρου δὲν τὸν ἠπάτησε, καὶ ὅτι οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν του εἶχε φάγῃ οὔτος φαγητόν ἥσσον εὐάριστον καὶ μᾶλλον ἐπαινεθῆν.

— Δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ καυχήθῃ, διότι ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι κακὸν ἀμάρτημα, ἔλεγεν ὁ ξενοδόχος, ἀλλὰ ἂν θέλετε νὰ φᾶτε τέτοια πράγματα, κοπιᾶσατε εἰς τὸν «Χρυσὸν Ἄετον» ἢ τὴν «Λευκὴν Ἄρκτον»... ἅγιε καὶ θαυματοργε Μηνᾶ! Ἐκεῖ, ναί, ἠμπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πῶς δίνουν τὸ ψωμὶ ἀπὸ μακρυὰ... Καὶ τὸ κρασί; Ὡ! ὅσον διὰ

τὸ κρασί, σὺς ὀρκίζομαι ὅτι ἀπὸ τέτοιο πίνει καὶ ὁ βασιλεὺς Μαμφρέδης.

Ὁ Φιλιππῶλλος Φαγιάνος, ὁ συγγενῆς μου, ὁ ὁποῖος ἦταν ὑπρέτης εἰς τὴν αὐλὴν τόσα χρόνια, μὲ ἐβεβαίωνε μίαν ἡμέραν ὅτι τὸ κρασί τοῦ βασιλέως δὲν εἶναι καλλίτερον. Καὶ ἐδῶ δὲν πλερώνει κανεὶς καθὼς ἄλλου, τέσσαρα ταριά τὸ μέτρο... διότι φτωχοὶ εἴμεθα, ἀλλὰ μὲ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ, ἐγὼ τ' ἀγοράζω τρία ταριά καὶ τὸ πουλῶ τρία καὶ τρία τέταρτα... Θὰ κερδίσω λίγα ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον... ὑπομονή!... θὰ σώσω τὴν ψυχὴ μου εἰς τὸν ἄλλον... ἔτσι κ' ἔτσι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἴμεθα ὀδοιπόροι, καθὼς λέγει ὁ Παπᾶ-Γιοκόνδος... καὶ ἐκεῖ θὰ μένουμε χιλιάδες χρόνους... Μὲ ἐβεβαίωσαν, γενναῖε ἱππότη, ὅτι οἱ ξενοδόχοι εἰς τὴν κόλασιν βασανίζονται μόνοντες χωσμένοι εἰς τὸ νερὸ ὅπου ἀνακάτωσαν μὲ τὸ κρασί... Φαντασθῆτε πόσους ὀργικὰς θὰ ἦναι ἀποκάτου ὁ ξενοδόχος τοῦ Χρυσοῦ Ἄετος... Μὰ τὴν ἀλήθειαν! τὸν λυποῦμαι, διότι ἔχει οἰκογένειαν... Καὶ ἐκεῖνος τῆς Λευκῆς Ἄρκτου;... Πιστεύω πῶς καὶ ἂν τοῦ δώσουν τὴν ἄδειαν νὰ βγῇ ἀπάνου, θὰ κάμῃ ὄλην τὴν αἰωνιότητα ἴσα καὶ τὸ καταφέρῃ.

Λέγων δὲ ταῦτα, ὁ ξενοδόχος ἠπλωσεν ἀθλίαν τινα ὀθόνην ἐπὶ τινος τραπέζης, ὅπερ ἰδὼν ὁ προσκυνητὴς ἐστράφη πρὸς τὸν Ρογήρον καὶ εἶπε:

— Γενναῖε ἱππότη, νὰ ἔχετε τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἂν θέλετε νὰ μᾶς τιμήσετε μὲ τὴν συντροφιά σας, ἐγὼ δὲν θὰ φερθῶ χωριάτικα μὲ σᾶς, καθὼς σεῖς ἐφερθήκατε μὲ ἐμέ. Ἐλθετε ἐλεύθερα, θὰ στρωμαχθῶ εἰς τὸ ἕνα μέρος καὶ θὰ σᾶς κάμω τόπον ἀρκετὸν νὰ καθήσετε.

— Καὶ ἂν ἀκόμη... (ἀπήντησε, βλέπων αὐτὸν ὑπόδρα ὁ Ρογήρος)... εἶχες εἰς μίαν τράπεζαν τὴν θέσιν τοῦ κυνός, καὶ ἐγὼ ἐμελλον νὰ καθήσω εἰς τὴν ἔδραν τοῦ βαρόνου, ὁ ὁποῖος ρίπτει εἰς αὐτὸν τὰ κόκαλα, θὰ ἠσθάνομην βδελυγμίαν νὰ καθήσω εἰς τὴν τράπεζαν ἐκείνην.

— Λόγια παληκαρία, αὐθέντα!... εἶπεν ὁ ξενοδόχος, προσποιούμενος ὅτι ἐλάμβανε τὸ μέρος τοῦ Ρογήρου)... αὐτὸ λέγεται νὰ δίνῃ κανεὶς τρία ψωμιά γιὰ δύο, καὶ γλυκὸ κρασί γιὰ ξεῖδι... Εὐρίσκει κανεὶς τὸ μᾶστορή του, χαντζῆ μου... κ' ἔτσι παθαίνουν ὅσοι γυρεύουν ψωμὶ καλλίτερον ἀπὸ σιταρένιο.

— Καὶ τί! τὸν ἐπρόσβαλα, ἂν τοῦ εἶπα νὰ τοῦ κάμω τόπον εἰς τὴν τραπέζιν μου;... (ἀπήντησεν ὁ προσκυνητὴς)... Τὸ παράδειγμα τοῦ σκυλιοῦ, ποῦ ἐδάγκασε τὸ χέρι ποῦ τοῦδινε τὸ ψωμὶ, εἶναι πολὺ καλαῖο. Καὶ ὅμως, τί μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιον;... ὅταν σοῦ γυρεύουν τὸ πουκάμισο, δόσε καὶ τὸ ἐπανοφῶρι... καὶ ὅταν σὲ κτυπήσουν εἰς τὸ δεξιὸ μάγουλο, γύρισε καὶ τὸ ζερβί, διὰ νὰ σὲ κτυπήσουν καὶ εἰς ἐκεῖνο... διὰ τοῦτο σὲ συγχωρῶ.

— Πράγματι! ἀπόδειξέ μου ὅτι θὰ ἠδύνασο νὰ πράξῃς καὶ ἄλλως, καὶ τότε σοῦ εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν συγχώρησιν.

— Πολλὰς φορὰς... (εἶπεν ὁ προσκυνη-

τῆς, προσηλθὼν ἐπὶ τοῦ Ρογήρου βλέμμα ὁμοιάζον πρὸς τὸ τῆς ἐχίδνης), μίαν μοναχὴν καθουλίτσα ἐκάφε φρούρια καὶ μοναστήρια. Πολλὰς φορὰς ἕνα σκουληκάκι ἐχάλασε τὰ μεγαλειότερα τοῦ βουνοῦ ρουπακία.

— Ἀρχισε νὰ σιωπᾶς, ἂν θέλῃς νὰ σὲ θεωρήσω τίμιον. Ἄν ὑπῆρχεν ἐν σοὶ σικὰ ἀρετῆς, θὰ ἐκαυχῆσο ὀλιγώτερον.

— Αὐτὸ ὅπου εἶπετε δὲν εἶναι ὀρθόν... Τὸ νὰ ἐπαινῆται κανεὶς ἠμπορεῖ νὰ ἦναι ἐλάττωμα, δὲν ἀποκλείει ὅμως καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἐπαίνου.

— Ὅμνῶ ὅτι ἂν εἶχες τὴν δύναμιν τοῦ σπινθήρος θὰ ἐπυρπόλαις... ἀλλ' εἶσαι ἐρπετόν, συντετριμμένον εἰς τὸ μέσον.

— Εἶμαι ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος πολλὰς φορὰς ἐμποδίζεται νὰ κάμῃ τὸ καλὸν ὅταν θέλῃ... ἀλλὰ κάνει τὸ κακὸν καὶ ὅταν δὲν θέλῃ.

— Τὴν νύκτι, κατὰ τὴν ὁποίαν, χωρὶς νὰ ἴδω τὸ πρόσωπόν σου, ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς σου μόνον, σὲ εἶπον κακοῦργον, δὲν ἠπατήθην. Καὶ ὅμως δὲν ἐγνώρισα τότε, οὐδὲ τῶρα δύναμαι νὰ γνωρίσω ποίου εἶδους κακοῦργος εἶσαι... δὲν ἠξέυρω ἂν ἦσαι κακοῦργος μωρός, ἢ κακοῦργος σοφός· ἀπὸ τέχνης ἢ ἀπὸ φύσεως. Μοὶ φαίνεσαι ὡς ἀπαισία μορφή ἡμικεκαλυμμένη διὰ τοῦ μανδύου, ὡς φάντασμα, τὸ ὅποιον συγγέεται κατὰ τὸ ἥμισυ μετὰ τοῦ σκότους. Κάθε σου βλέμμα προξενεῖ λύπην, κάθε σου λέξις πληγώνει τὴν καρδίαν. Ἄν ἦναι ἀληθές, ὅτι ὑπάρχουν ὄφεις, τῶν ὁποίων ἡ πνοὴ δύναται νὰ παγώσῃ τὰς αἰσθήσεις, σὺ βεβαίως εἶσαι εἰς ἐξ ἐκείνων ἐν μορφῇ ἀνθρώπου.

— Ἰππότη, ἂν ἡ ἔξαψις τοῦ αἵματος, τὴν ὁποίαν εἶχε γεννήσῃ πλαστὴ δυστυχία, σᾶς ἔκαμε μίαν φορὰν νὰ μὲ ὑβρίσετε, καὶ ἐγὼ ἀπὸ συμπάθειαν τὸ ὑπέμεινα, σκεφθῆτε, ὅτι δὲν θὰ σᾶς εἶναι συγχωρημένον πάντοτε νὰ ὑβρίζετε, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἔχω πάντα τὴν ἀρετὴν τῆς ὑπομονῆς. Ὑπάρχει μάτι, τὸ ὅποιον βλέπει τὴν ἀδικίαν ὅπου γένηται ἔς τὸν ἀδύνατον καὶ χέρι τὸ ὅποιον τὴν ἐπανορθώνει.

— Δὲν τὸ εἶδα ποτέ.

— Καὶ θὰ εἰμπορούσατε νὰ ὑποφέρετε τὴν θέαν του; Ὑπάρχει, ἂν καὶ ἦναι κρυμμένον. Ὁ κεραυνὸς ἐρχεται ἀπὸ κρυμμένο χέρι.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς, δι' οὗ ὁ προσκυνητῆς εἶπε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ὑπῆρξεν τόσον διάφορος τοῦ τόνου, δι' οὗ εἶχεν ὁμιλήσῃ ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὥστε ὁ Ρογήρος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡσεὶ καταβληθείς ὑπὸ τοῦ ἄλγους, ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ προσκυνητὴς, ὡσεὶ περιεμενε τοῦτο, ἔνευσεν ἀμέσως εἰς δύο τῶν συντρόφων του, οἵτινες ἐσπευσαν νὰ τοποθετηθῶσιν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ νέου.

Ὁ ξενοδόχος ἔθεσε τὰς χεῖρας ὀπισθεν καὶ ἀπεσύρθη ἀθροῦβως πρὸς τὴν θύραν, θεώμενος ἐκείθεν τὰ γινόμενα.

Οὐδεὶς ἀνέπνεεν. Ἐπὶ δέκα λεπτὰ ἐπεκράτησεν ἀπόλυτος ἡρεμία. Ἐπὶ τέλους, ὁ Ρογήρος ἤρξατο ψιθυρίζων:

— Αὐτός εἶναι... ὁ μοιραῖος ἄνθρωπος... τὸ ὄργανον τῆς εἰμαρμένης!.. Μὴ ἡ ψυχὴ μου δὲν ἤκουσε τὴν φωνὴν του μετὰ τῆς αὐτῆς φρίκης; . . . Δὲν ἐπάγωσε τὸ αἷμά μου καὶ ἐπαύσαν ὁ σφυγμὸς μου; . . .

Εἶτα ἐξηκολούθησεν, ὑψῶν τὴν φωνήν :

— Αὐτός εἶναι!..

Καὶ τοὺς λόγους τούτους εἰπὼν, ἐσφιγγε τὰς πυγμὰς καὶ ἐτάνυσε τοὺς βραχίονας... Οἱ μὲς τοῦ προσώπου του συνεσπάρθησαν, ὡσανεὶ συνεκέντρον πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν, ὅπως μὴ ὑποκίψῃ εἰς τὸ ἄλγος... καὶ ἐξηκολούθησε λέγων :

— Καὶ ἂν ἦναι δαίμων ἐνσαρκωμένος, θὰ κρημισθῶ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ, διότι θὰ προσκολληθῶ εἰς αὐτὸν καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφίσω, ἂν πρῶτον δὲν μοῦ δώσῃ λόγον διατὶ τόσο ἀγρίως με καταδιώκει... διατὶ με ἠπάτησε... Ὁ κακοῦργος!... Ἐγὼ οὐδέποτε τὸν ἐβλαψά... Οὐδέποτε εἶχον ἰδῆ αὐτόν... καὶ αὐτὸς ἐζήτησε νὰ με κάμῃ νὰ τρελλαθῶ... Ἐδηλητηρίασε τὴν ζωὴν μου... Ἄλλ'... ἄφρων!.. μοῦ ἄφρισε τόσῃ ἀκόμη, ὅση ἀρκεῖ νὰ τὸν φονεύσω... καὶ ἂν ἦναι τοιοῦτος ὥστε νὰ φονεῦται, θὰ τὸν φονεύσω ἀμέσως.

Καὶ τούτα εἰπὼν, ἐλάττισε τόσο ἰσχυρῶς τὴν τράπεζαν, ὥστε καὶ φαγητὰ καὶ οἶνος καὶ πινάκια ἐπεσαν χαμαί. Ἠγέρθη, εἶχε τὸ βλέμμα βλοσυρὸν, τὸ πρόσωπον πορφυροῦν καὶ στάσιν ἀνθρώπου θέλοντος νὰ ὀρμήσῃ... .

Οὐαὶ τῷ προσκυνητῇ, ἂν ἔφθανεν αὐτόν, διότι δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκη ἄλλου ἰατροῦ, ὅπως τελειώσῃ τὴν ζωὴν του.

Ἄλλ'οἱ δύο ἀχρεῖτοι, οἵτινες εἶχον τοποθετηθῆ παρ' αὐτόν, τὸν ἤρπασαν ἀπὸ τε τῶν βραχιόνων καὶ τοῦ στήθους λέγοντες :

— Διὰ ποῦ, αὐθέντα;

— Δὲν ἔχω με σὰς τίποτε... ἀπομακρύνθητε... ἀφίσατέ με νὰ εἰπῶ δύο λόγους εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν δαίμονα.

— Εἰμπορεῖτε νὰ τοῦ εἰπῆτε ὅ,τι θέλετε καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος, καθὼς καὶ ἀπὸ κοντὰ... ἀπ' ὅ,τι φαίνεται δὲν ἀφίσατε τὴν γλῶσσά σας εἰς τὸν μακελλάρην.

— Ὁχι... ὄχι... εἶναι ἀνάγκη νὰ ἦμαι σιμά του... ἀφίσατέ με... σὰς λέγω... (καὶ προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῶν...) ἀφίσατέ με... σὰς διατάττω... σὰς παρακαλῶ...

— Μὴν πλησιάζετε, ἰππότα... διότι θὰ σὰς παίξω κακὸ παιγνίδι!.. Δὲν εἰξεύρετε πῶς ὁ διάβολος καίει;... Ἐ!.. Μπούτσει, κράτει τον καλά... καὶ σὺ Γιαννότσε...

— Κάμε ὅ,τι θέλεις... πρέπει ὅμως νὰ μοῦ εἰπῆς διὰ ποῖαν αἰτίαν τώρα τόσοι μῆνας με ἐξώθεις εἰς ἐκδίκησιν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτον πατὴρ μου... εἰπέ μου, εἰπέ μου, διατὶ με ἐσπρωξες εἰς τὸ ἔγκλημα;

Ὁ Ρογῆρος, διὰ σπασμῶν λύσεως, διπλασιαζὼν τὰς δυνάμεις του, προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ τῶν δύο ἀχρείων καὶ νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ προσκυνητοῦ... Ἄλλ' ἐκεῖνοι ἐκράτουν αὐτόν ἰσχυρῶς. Ἐν τούτοις, μὴ δυνάμενοι ν' ἀντιέξωσι καὶ ὄλως εἰς τὴν ὀρμήν του, τὸν ἠκολούθουν συρόμενοι ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ προσκυνητής, ἀπώλεσε τὸ θάρρος του καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ φόβου ὤθησε τὴν τράπεζαν καὶ ἤρξατο νὰ φεύγῃ. Ἡ τράπεζα ἀνετράπη, ὡς ἡ τοῦ Ρογῆρου... καὶ πάντα τὰ ἐπ' αὐτῆς ἐπεσαν φύρδην-μιγδὴν χαμαί...

Ἴσως ἡ ὄθησις τοῦ φόβου ὑπῆρξεν ἐπίσης καὶ ἡ τῆς λύσεως βιαία... Ἴσως αἱ τράπεζαι ἦσαν τοποθετημέναι ὑπὸ τοῦ ξενοδόχου τοιοῦτοτρόπως, ὥστε εἰς τὴν ἐλαχίστην ὄθησιν νὰ ἀνατραπῶσιν, ὅπως ἔχη ἀφορμὴν νὰ πληρωθῇ ἐκ νέου πᾶν τὸ παρατεθέν.

— Ὁραῖος τρόπος, μὰ τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ ἀποκτήσετε τὴν χάριν τοῦ Κυρίου. Μόνον διὰ φαί εἰσθε καλοί, ὠρύετο ὁ προσκυνητής, τρέχων ἐν τῇ αἰθούσῃ. Κρατεῖτέ τον, ἀθλιοι... Δὲν βλέπετε ὅτι ἂν σὰς φύγῃ θὰ μὰς πνίξῃ ὄλους;

— Τί καταστροφή εἶν' αὕτη! ἐκραύγαζεν ἐξ ἄλλου ὁ ξενοδόχος. Παναγία τῶν δακρῶν!.. Πτωχὰ μου πιάτα!.. τὰ ὁποῖα εἶχα ἀγοράσῃ εὐμορφα καὶ καθαρὰ ἀπὸ τὸ πανηγύρι τῆς Πισσιτέλας!.. Μοῦ ἔχάλαστε τὴν δωδεκάδα, κύριοι... Ποῖος θὰ με πληρώσῃ;... Ποῖος;... ὁποῖος σπάει πληρόναι... Ποῖος θὰ πληρώσῃ;...

— Βίαν ἐναντίον μου; ἐκραύγαζεν ἐπίσης καὶ ὁ Ρογῆρος. Τί εἶναι τούτο; Ἄν ἤμπορέσω νὰ πιάσω τὸ σπαθί μου, τῶπιαισα... Κακοῦργοι!.. Προδοσία!.. προδοσία!..

— Πήγαινε, εἶπεν εἰς τῶν ἀχρείων εἰς τὸν ξενοδόχον, πήγαινε καὶ φέρε μας ὅσα σχοινία ἔχεις ἔς τὸ μαγειρείο.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι...

— Τί;... Σοῦ φαίνεται πῶς ὅση ζημία καὶ ἂν σοῦ ἐκάμαμε ἀξίζει ἓνα ἀγροστάρι; Καὶ ἂν ἐκαίσαμε τὸ σπίτι σου, ἐσὲ καὶ τὴ φαμελειά σου ὄλη, ἡ ζημία πάλι δὲν θάκανε τόση.

— Νά, ἡ προφητεία μου ἀλήθευε, εἶπεν ἕτερός τις τῶν ἀχρείων. Ἄν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν ἐσυνειθίζετε, καθὼς ἔλεγα ἐγώ, πληρόνοντάς τον με ζυλειαῖς ἔς τὸ κεράλι, τώρα δὲν θάκανε τὸν ἀδιάκριτο... Πήγαινε γρήγορα, κατεργάρη, νὰ φέρῃς τὰ σχοινία.

— Στοχασθῆτε... βλέπετε.

— Ἐνα λόγο ἀκόμα, εἶπεν ἀπειλῶν αὐτόν διὰ τοῦ ἐγχειριδίου ὁ κακοῦργος, καὶ ὀρκίζομαι ἔς τὴ ψυχὴ τοῦ πατέρα μου, ὅτι δὲν θ' ἀπαντήσῃς πλέον εἰς ὅσαις ἐρώτησεις καὶ ἂν σοῦ κάμουν, εἰς αὐτόν τὸν κόσμον.

Ὁ ξενοδόχος μορφαζῶν, ὡσανεὶ ἐγεύετο ὀξέος τινός, ἔφυγεν ἀμέσως.

Ἐν τούτοις, ὁ Ρογῆρος κατέβαλλε μεγίστας προσπάθειας ὅπως ἀπαλλαγῇ. Ἐγρονθοκόπει, ἐλάττιζεν, ἔδακνε... Ὅστις ἐκτυπήθη, ἤσθάνετο τὸν πόνον καὶ τὴν ἐπιούσαν... Ἐβαλλεν ὀξυτάτας κραυγὰς... Καταβληθεὶς πολλάκις καὶ πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ βάρους ἀνθρωπίνου σώματος, διὰ θαυμασίας ἐπιδειξιότητος καὶ ρώμης ἀνηγείρετο καταπατῶν τὰ στήθη τοῦ πιέζοντος αὐτόν. Ἐθαρῶθει τόσο πολύ, ὥστε ἠδύνατο ν' ἀκουσθῇ καὶ ἐξ ἀποστάσεως ἡμίσεος μιλίου.

Ἐν τούτοις, ἐπανῆλθεν ὁ ξενοδόχος φέ-

ρων τὰ σχοινία, κάτωχρος καὶ κραυγάζων:

— Ἄνθρωποι! ἄνθρωποι! ἔρχονται ἐδῶ... .

Εἰς τῶν κακοῦργων ἔκυψεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἀλλ' ἀπεσύρθη ἀμέσως ἐκφωνήσας φοβεράν βλασφημίαν.

Ἦκούετο ὁ κρότος πλησιαζόντων βηματῶν, ὅτε ὁ ξενοδόχος ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ :

— Ἀφίσατε αὐτὸν τὸν ἰππότην... εἶναι εἰς τὸ σπίτι μου, καὶ πρέπει νάνα ἀσφαλῆς σὰν εἰς τὴν ἐκκλησιά... Ἄν σὰς ἐβλαψε σὲ τίποτα, μπορεῖτε νὰ τὸν φυλάξετε ἔξω... Τί εἶν' αὐτό, τόσοι ἐναντίον εἰς ἓνα!.. Τί ἄτιμα πράγματα εἶναι αὐτά!.. τί δολοφονία!.. Ὁρκίζομαι εἰς τὸ σῶμα... εἰς τὸ αἷμα...

Οἱ κακοῦργοι ἐκάγχασαν Ὁ δὲ προσκυνητής, ἐνοήσας τὴν πονηρίαν τοῦ ξενοδόχου, εἶπεν αὐτῷ :

— Ἄκουσε, Πιερόνο... Πιστεύεις ὅτι, ἂν κρύψῃς αὐτό, θὰ σοῦ λείψουν ἐγκλήματα διὰ νὰ πᾶς εἰς τὴν κρεμάλα... Ἐζήτησες ἓνα ἀγροστάρι διὰ νὰ μὰς συνδράμῃς νὰ συλλάβωμεν αὐτόν τὸν ἰππότην, ἂν ἤρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖό σου. Νὰ ἀκόμα ἄλλο ἓνα... Ὁ τρόπος δέ, με τὸν ὁποῖον πετάω τὰ χρήματα, ἄς σὲ πείσῃ ὅτι δὲν ἐξοδεύω ἀπὸ δικά μου. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος με ἔστειλε νὰ τὸν συλλάβω, εἶναι τέτοιος ὅπου ἤμπορεῖ νὰ σὲ κρεμάσῃ, διότι ἔδωκε νὰ πῆ εἰς ἓνα διψασμένον. Ἐκατάλαβες; Φρονιμάδα, ἂν δὲν θέλῃς νάρθη ἐδῶ μέσα τὸ ζυλοκρέββατο τώρα γρήγορα.

Τὸ πλῆθος ἐπλημμύρησε τὴν αἴθουσαν. Ἦσαν δὲ ὑποτελεῖς ἐκ τῶν περιχώρων, οἵτινες ἔδραμον ἀκούσαντες τὸν θόρυβον. Ἠρώτησαν τί συνέβη, καὶ τινες αὐτῶν ἔτρεξαν νὰ ἐλευθερώσωσι τὸν Ρογῆρον. Ἄν ἐσιώπα, θὰ τὸν ἀπῆλασσαν βεβαίως ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἀχρείων ἐκεῖνων... ἀλλ' ἰδὼν τὸν προσυνητὴν προσπαθῶντα νὰ κρυβῇ ἐν τῷ πλήθει καὶ νὰ δραπετεύσῃ, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ καὶ ἐκραύγασε δεικνύων αὐτόν :

— Συλλάβετε τὸν ὄφιν ἐκεῖνον, τὸν δαίμονα ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τώρα τόσοι μῆνας με καταδιώκει.

Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ὁ δὲ προσκυνητής, ἰδὼν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κρυβῇ πλέον, ἐπροχώρησε θαρραλέως καὶ ἀποταθείς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, συναπτῶν τὰς χεῖρας καὶ ἀνυψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροῦς ἐκ τῶν δακρῶν, εἶπε :

— Κύριε, εἶσαι εὖσπλαχνος καὶ σοφὸς ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ὅθεν καὶ ὅ,τι μὰς στέλλεις εἶναι διὰ τὸ καλὸν μας, ἂν καὶ ἔρχεται ὑπὸ μορφήν κακοῦ. Εἰσάκουσον ὁμως τῶν πιστῶν τούτων καὶ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὰς δεήσεις καὶ εὐδόκησον νὰ ἐλευθερώσῃς τὴν πτωχὴν αὐτὴν σάρκα, καὶ εἰδείκνυε τὸν ἰππότην, ἀπὸ τὴν βάσανον ταύτην. Ἴδὲ πῶς τὸν βασανίζει ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἴδὲ πῶς χαίρει διὰ τὴν νίκην του ὁ κατηραμένος ἄγγελος...

— Ἄ! προδότα! ἐκραύγατε δι' ὅσης εἶχε φωνῆς ὁ Ρογῆρος... ἄφρισε νὰ σὲ πλη-

σιάσω και θά ἰδῆς ποῖος ἀπὸ τούς δύο ἡμᾶς εἶναι δαιμονισμένος.

— "Ω!... βλέπετε, ἀδελφοί, χωρίς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτόν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ προσκυνητής... εἰς τί φέρεי ἡ ἀμαρτία; Τὸ παράδειγμα τοῦ ἄλλου ἄς σὰς σωφρονίσῃ... μεταλαμβάνετε συχνά, νηστεύετε, ἀγρυπνεῖτε, διότι ὁ πειρασμὸς καιροφυλακτεῖ..

— "Ανομοί!... ἄφρονες!... ὠρέτο ἀφρίζων ἐκ τῆς λύσσης ὁ δυστυχὴς Ρογῆρος, καὶ ἐπροχώρει τρίζων τούς ὀδόντας.

— Κρατεῖτέ τον καλὰ ἀδελφοί... ἀλλὰ μὴ τὸν βλάπτετε, διότι, ἂν καὶ δαιμονισμένος, εἶναι πάντοτε χριστιανός. Κρατεῖτέ τον... καὶ σεῖς... δεσάτέ τον διὰ τὸ καλόν του... Βλέπετε, ἀδελφοί, τὴν κακοτροπίαν τοῦ δαίμονος, ὁ ὅποιος τὸν σπρώχνει ἐναντίον μου, διότι εἶμαι ἱερεὺς... Ὁ ἄθλιος! ἂν μὲ ἐκτύπα, θὰ ἦτον ἀφωρισμένος. Οἱ κανόνες τὸ λέγουν καθαρὰ.

Τὸ πλήθος, ὅπερ εἶχε τρέξῃ ἐκεῖ μεγαλοφρονοῦν, ὡσανεὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀλώσῃ ἐξ ἐφόδου φρούριον, τότε δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ. Ἐσταυροκοπεῖτο, προσήχητο. Οἱ μὲν ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἦσαν ἀρκούντως μακρὰν, οἱ δὲ ἐξῆλθον ἀθροῦθως... Οἱ γέροντες προσήχοντο... αἱ γραῖαι, ἀδυνατοῦσαι νὰ αἰσθανθῶσιν οἰκτον ἐλάμβανον ἀφορμὴν ἀπὸ τὸν δαιμονισμένον, τὸν ὅποιον ἐνόμιζον ὅτι εἶχον ἐνώπιόν των, ὅπως φλυαρῶσι περὶ πάντων ἐκείνων, οὓς εἶχον ἰδῆ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς των ἐν τοῖς περιχώροις τῆς ἐνορίας των.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Βήματα ἠκούσθησαν, εἰς τὸν ἐγγὺς θαλάμου οὗτινος ἡ θύρα ἦτο ἡμιανεωγμένη.

— Φοβοῦμαι μὴ σὰς ζητοῦσιν, εἶπεν ὁ Πέτρος. Ὁμειν λογικοί, χωρισθῶμεν.

Ναί, ἤξεύρετε πάντοτε νὰ χρησιμοποιοῦσθε τὸ λογικόν σας... ἐπανελάβην ἡ Σάρρα μετὰ πικρίας.

Καὶ διὰ θυμοβόρου βλέμματος.

— Ὑγίαίνε λοιπόν... εἶπε.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐορτήν, οἱ ξένοι τοῦ Καναλέλ ἠθροίσθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὁ καύσων ἦτο ἀφόρητος.

Ὁ Μερλώ ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα τινὰ μετὰ πλείστης προσοχῆς, ψιθυρίζων ἐκαστὴν λέξιν ἣν διέτρεχεν.

Ἀφνης ἐσκήρτησεν ἐπὶ τοῦ κλινηθρός του, καὶ τείνων τὸ φύλλον τῷ κόμητι, διαλεγόμενῳ μετὰ τῆς ὠραίας κυρίας Smorden.

— Ἐπανάστασις εἰς Ἀλγερίαν! ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ἀντηχήσασαν ὡς σάλπιγξ.

Ἡ Σάρρα ἠγέρθη ὡσεὶ ἐκάθητο ἐπὶ

καϊόντων ἀνθρώπων. Ἡ Λευκὴ δὲν ἐκινήθη μὲν, ἀλλ' ἐγένετο ὡχρὰ καὶ ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς τὸ ἔργον ἐπὶ τοῦ δαπέδου μετὰ τινος ξηροῦ κρότου. Πανταχόθεν ἠκούοντο ἐκφωνήσεις.

— Ὁ Σολεϊμὰν πάλιν θέλει νὰ ἐπιδείξῃ τὰς δυνάμεις του, εἶπεν ὁ στρατηγὸς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τελευταίας ὥρας τηλεγράφημα ἀγγέλλει σφαγὰς εἰς τὸ Νότιον Ὁράν... Ἐνόσφ δὲν γίνεται ἐπιδρομὴ τις ἐπὶ τοῦ μαροκινοῦ ἐδάφους πρὸς σωφρονισμὸν τῶν ληστῶν τῆς ὁάσεως Figuig δὲν θὰ ὑπάρξῃ εἰρήνη ἐν Ἀλγερίᾳ... Γινώσκω αὐτούς τούς ἀθλίους... Συνεπλάκην πολλάκις μετ' αὐτῶν... Καὶ σύ, Μερλώ... Ὁ πόλεμος παρ' αὐτοῖς εἶνε ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις... Ὅτε πάσχουσιν ὑπ' ἐνδείας, παρασκευάζονται εἰς ἐκστρατείαν, ἐπιπίπτουσιν ἐπὶ τῶν ξένων ἀποικίων, ἄς λεηλατοῦσι καὶ σφάζουσι, συνεπιφέροντες τὴν λείαν καὶ γενόμενοι ἄφαντοι. Ἀποστέλλεται τότε στρατός, ὅστις στρατοπεδεύει ἐν τῇ ἐρήμῳ, δεκατιζόμενος ὑπὸ τῶν πυρετῶν, καὶ πίπτων μὲ τὸ ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας, ἐκ τῶν στερησῶν καὶ τῆς ἀθλιότητος, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ βλέπῃ ἀντάρτην Ἀραβία.

— Καὶ ἐκεῖ μεταβαίνει ὁ Σεβεράκ! εἶπεν ὁ Πομπεράν, νὰ σὰς εἶπω ἀληθῶς, δὲν ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι εἰς τὴν θέσιν σου...

— Τέτοιοι εἶναι ὁ πόλεμος, ἐβρυχήθη ὁ Μερλώ... Ἐκεῖ οἱ μεγάλοι στρατηγοὶ μας ἔβγαλαν ὄνομα, ἐκεῖ ἀπέκτησαν δόξαν, ὁ Bugeaud, ὁ d'Aumale, ὁ Changarnier, ὁ Pélissier, ὁ Canrobert... Εἰς τὸ Isly, εἰς τὴν Moncaï, Sacrebleu! ἐνθυμεῖσαι Καναλέλ!

— Λέγε τα, στρατιῶτα, λέγε τα εἶπε σκωπτικῶς ὁ Πομπεράν.

— Δὲν εἶναι ἄρα καιρὸς νὰ τὸν ἐμποδίσῃτε τοῦ ν' ἀναχωρήσῃ; εἶπεν ἡ κόμησσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς.

— Φαντάζεσθε τοιοῦτὸν τι ἀγαπητή; ἀνέκραξεν ὁ στρατηγὸς μετ' ἐκπλήξεως. Ἐὰν ὁ Σεβεράκ σὰς ἤκουε, θὰ προσεβόλλετο σπουδαίως ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ ἐρωτήσει, διότι δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀποφεύγουσι τὰς μάχας. Καὶ ἂν δὲν ἦτο διατεθειμένος ν' ἀναχωρήσῃ δι' Ἀλγερίαν, ἥδη ὁπότε ἤκουσε τὴν ἀνταρσίαν ταύτην, θὰ ἔσπευδε νὰ μεταβῇ ἐκεῖ, καὶ μὴ ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου... Τὸν εἶδον εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἤξεύρω τί ἀξίζει, ἐκληρονόμησε τὴν φλέβα τοῦ πατρός του...

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Μερλώ, καὶ ἂν ἔχῃ μυαλό, ἐκεῖ θὰ εὖρῃ μέλλον...

— Ἄλλως ὁ Σεβεράκ εἶναι τυχερός, εἶπεν ὁ κόμης, διότι προσεκαλλήθη εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ στρατηγοῦ Brillant, διοικητοῦ τοῦ Ὁράν, καὶ ὅστις θὰ διευθύνῃ πιθανῶς τὴν ἐκστρατείαν.

— Καὶ πόσον κυρίως διαρκοῦσιν αἱ ἐκστρατεῖαι αὗται; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Εἰς τὴν ἐλσεινὴν ἐκείνην χώραν ὁ πόλεμος διεξάγεται τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα, ἀπεκρίνατο ὁ στρατηγός, ὥστε ἐντὸς ἐξ μηνῶν παύει... ἂν μέλλῃ νὰ παύσῃ... Διότι αἱ ἀραβικαὶ ἀνταρσίαι, ὅταν ἀρχωνται, δὲν δύναται τις νὰ προ-

δῆ πότε θὰ κατασταλῶσιν! Ὑπάρχουσιν οὔσαι διηνεκεῖς. Ἀλλὰ μὴ λυπεῖσθε τὸν φίλον μας, ἀγαπητή, καθότι θ' ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη μας, ὅλοι διήλθωμεν ἐκεῖθεν καὶ ὅμως δὲν ἀπεθάνομεν...

Αἱ πληροφορίες αὗται τοῦ στρατηγοῦ, συνεκίνησαν ἄκρας τὴν Σάρραν καὶ τὴν Λευκὴν. Ἡ νεανὶς ἐγένετο περιδεὴς ὑπὸ τῆς ἰδέας τῶν κινδύνων, οὓς ὁ Σεβεράκ ἔμελλε νὰ διατρέξῃ.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐφρικίασε μὲν πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ὁ ἔρωσ τῆς τῆ ἐνέπνευσε πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον, ἐσκέπτετο ὅτι ἀγαπώμενος ὑπ' αὐτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ παθῇ, καὶ δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ μὴ τὸν ἐπανιδῇ. Τὴν ἐπομένην νύκτα, ὠνειρεύθη ὅτι ἐπανήρχετο εἰς αὐτὴν ἔσαει.

Λίαν οὓσα δεσιδαίμων ἐπίστευσεν εἰς τὸν οἰωνόν. Εἶπε καθ' ἑαυτὴν ὅτι ὁ Πέτρος εἰς τὰς ἀπεράντους ἐρημίας τῆς Ἀλγερίας ἀνῆκε μᾶλλον εἰς αὐτὴν ἢ εἰς Παρισίους, ἐν οἷς ἐξετίθετο εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῆς ἡδονῆς, καὶ τῶν ἐρωτοτροπιῶν τῶν γυναικῶν, ἦτο δὲ ἐλευθέρου νὰ βλέπῃ τὴν Λευκὴν καὶ νὰ τῇ ὁμιλῇ.

Ἐν τῇ ζηλοτυπίᾳ αὐτῆς, πρὸς μηδὲν ἐθεώρει τὰς βασιάνους καὶ τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἐκεῖνος ἐξετίθετο. Ὡς ἐκ τῆς μακρῆς ἀποστάσεως, ὁ ἔρωσ ὃν ἔτρεμε δι' αὐτὸν θὰ ἐφαίνετο αὐτῷ ἦττον ἔνοχος. Τὸ πρὸς αὐτὴν φίλτρον τοῦ ἔμελλε νὰ καθαρθῇ.

Αὕτη θὰ τοῦ γράφῃ. Καὶ ἐν τῇ μονώσει μακρὰν συγγενῶν καὶ φίλων, πόσον αἱ ἐπιστολαὶ αὗται θὰ τῷ φαίνονται πολύτιμοι!

Θὰ εἶχε λοιπὸν αὐτὸν οὕτω σφιγκτὰ δεδεδμένον, καὶ ὅτε θὰ ἐπανήρχετο, θὰ ἐπανεύρισκεν αὐτὸν πειθηνωτέρου ἢ τὸ πρῖν.

Ἐπειτα ὁ χωρισμὸς οὗτος θὰ εἶναι πρόσκαιρος. Δὲν εἶναι δὲ γέροντες, δύναται νὰ περιμένωσι. Ἐκτὸς τούτου κατὰ τὴν ἀπουσίαν του τίς δύναται νὰ γνωρίζῃ τί θὰ συμβῇ. Ἐὰν δηλαδὴ ἐχρήρευε; Διῶξασα ὅμως τὴν βδελυρὰν ταύτην ἰδέαν, ἥτις τῇ ἐνεφανίζετο ἐνίοτε, διέβλεπεν ἐν τῷ βῆθει αὐτῆς τὸ μέλλον μειδιῶν.

Ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, ὁ Σεβεράκ δὲν ἦλθεν εἰς Καναλέλ. Εἶχε γράψῃ ὅτι προπαρεσκευάζετο καὶ ὅτι ἀφίερου τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ἐν Γαλλίᾳ διαμονῆς του εἰς τὴν μητέρα του.

Κεκλεισμένος εἰς Bois-le-Roi προσεπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὴν δύσμοιρον ἐκείνην γυναῖκα. Ἀλλ' αὕτη εἶχε φρικτὴν τοῦ πράγματος πείραν. Ἐχεν ἰδῆ ἐπίσης ἀναχωροῦντα, ἡμέραν τινὰ, τὸν σύζυγόν της, ὡς ἔμελλε νὰ ἰδῇ ἀναχωροῦντα τὸν υἱὸν καὶ οὐδέποτε πλέον ἐπανελθόντα.

Ὁ υἱὸς τῆς παρηγόρει αὐτὴν, κρύπτων πάντοτε ἀπ' αὐτῆς τὴν μελαγχολίαν του, ὁμιλῶν περὶ τῆς ἐπανόδου του, ὅτε, κατὰ βάθος, ἠλπίζεν ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῇ. Καθησύχασε τοὺς φόβους τῆς μητρός, φινόμενος γαλήνιος καὶ ἐπιδαφιεύων αὐτῇ λόγους πλήρεις ἐλπίδων.

Πολὺ ἐφοβῆτο τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψιν ἣν ἔμελλε νὰ ποιήσῃ εἰς Καναλέλ, ἡ ἀνο-

ησίαν τινα τῆς Σάρρας, μὴ γινώσκων οἷας ἀποφάσεις ἔλαβεν ἢ νεαρὰ γυνή. Δὲν ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ μὴ καταβῆ καὶ ἀποχαιρετίσῃ τὸν στρατηγόν. Ἔπρεπε νὰ παίξῃ δι' ὑστάτην φοράν, τὴν κωμωδίαν τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ.

Ἀνεχώρησεν ἐκ Bois-le-Roi μετὰ τὸ γεῦμα, πεζός, ἀκολουθῶν τὴν διὰ τοῦ γνωστοῦ δάσου ἀτραπὸν. Μετὰ συντόνου προσοχῆς ἐθεώρει τὰς ὠραίας τοποθεσίας θέλων νὰ χαραῖξῃ δι' ἀνεξιτήλων χαρακτηρισμῶν αὐτὰς εἰς τὴν μνήμην. Πάντες οἱ τοῦ πύργου ἦσαν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τὸν ἀνεμένον.

Ἡ νύξ ἦτο θερμή, τὰ ἀνθη τῶν ἀνθρώπων ἀνέδιδον εὐώδη ἀρώματα. Ἐκάθησε παρὰ τὸν κόμητα, ἀκούων καὶ μὴ ἀντιλαμβανόμενος τὰς τελευταίας συστάσεις αἰ τῷ ἔδιδεν. Ἡ Σάρρα δὲν ἀπώλεσεν αὐτὸν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐσκέπτετο ὅτι ἐν ἔτος τοῦλάχιστον θὰ παρήρχετο ἵνα τὸν ἐπανίδῃ, καὶ κατελήφθη ὑπὸ λύπης, ἰδίας τῆ ἀγρία αὐτῆς φύσει. Ἦθελε νὰ ἐγερεθῆ, νὰ ἀρπάσῃ αὐτὸν ἐκ τῶν ὤμων, νὰ τὸν σφίγῃ ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ ν' ἀνακράξῃ:

— Μοὶ ἀνήκει, ἂν ἀναχωρήσῃ, θὰ ὑπάγω μετ' αὐτοῦ.

Ἡσθάνθη ὅτι τὰ γόνατά της ἔτρεμον καὶ ἀπεποιούντο τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην. Παγετώδης ἰδρῶς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου της. Οἱ ὀδόντες της ἦσαν τόσον συνεσφιγμένοι, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα. Μετὰ μεγάλης ἀγωνίας ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἀναλαβούσα πως, ἤκουε τοῦ Μερλώ λέγοντος τῷ Πέτρῳ:

— Νὰ προφυλάττεσαι ἀπὸ τὴν δυσεντερίαν καὶ τοὺς πυρετοὺς, πάντα τὴν μέση σου νάχῃς ζωσμένη μετὰ μάλλινο ζωνάρι καὶ πάρε μὰζύ σου πολὺ κινίην. Μὴ ἔχῃς ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ στρατιωτικὰ φαρμακεῖα, διότι αὐτὰ ἀντικίνησι, ἔχουν εἰς τὰ μπουκάλια των καθουρδισμένα τζιτζιφα.

— Ἐὰν ἀσθενήσῃ, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, θὰ μεταβῶ εἰς περίθλαψιν αὐτοῦ οὐδεμία ἰσχὺς ἐν τῷ κόσμῳ θέλει μετ' ἀναχαιτίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάγω καὶ προστατεύσω τὴν ζωὴν του.

Κατόπιν τῆ ἐπὶ ἠλθεν ἄλλη σκέψις. Διὰ τὴν νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ τὴν ἐπαύριον; Ἦθελε τὸν εὐρῆ εἰς Μασσαλίαν, ἐπ' ἀνεχώρου ἴμοῦ εἰς Ἀμερικὴν, εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀδιάφορον, ὅπου ἤθελον εἶσθαι ἐλεύθεροι ν' ἀγαπῶνται καὶ νὰ διάγωσιν ἴμοῦ, διὰ τῆς μεγάλης περιουσίας της, ἡγεμονικὸν βίον.

Ἐρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ καὶ ἀξιοπροποῦς Σεβεράκ. Νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ αὐτός; Νὰ λιποτακτῆσῃ; Οὐδέποτε θὰ συνήνῃ ὥστε ἔπρεπε νὰ χωρισθῶσιν. Ἡ Σάρρα ἀφῆκεν ὑπόκωφον ἐκφώνησιν πενθίμως ἀντηχήσασαν εἰς τὰ ὄτα τῶν παρισταμένων. Ἐμεινεν ὁμοῦ ἀκίνητος καὶ κατηφής. Ἐφάνετο ὅτι ἤκουε. Αἰφνης ὠρθῶθη μετὰ τινος ἐκφράσεως φρίκης ἐπὶ τῆς μορφῆς της, ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἐγερθέντα ὅπως ἀποχαιρετίσῃ. Ἐλύσσα δὲ ἄτε μὴ ἔχουσα καιρὸν νὰ ψιθυρίσῃ αὐτῷ

μίαν λέξιν. Ὁ Πέτρος προσῆλθεν αὐτῇ καὶ ὑποκλινόμενος:

— Ὑγειαινέτε, κυρία, εἶπε συγκεκινημένος.

Ἄλλὰ βλέπων αὐτὴν ἐτοιμὴν νὰ λιποθυμήσῃ, ἀνήσυχος ἐπὶ τῆ ὠχρότητι τῶν χειλέων καὶ τῆ ἀμαυρώσει τῶν ὀφθαλμῶν,

— Ἡ μάλλον, καλὴν ἐντάμωσιν, ἐπὶ νέλαβε προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ, καθότι σκοπῶ νὰ ἐπανέλθω ταχέως. Ἄλλ' ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ἐστὲ βεβαία ὅτι ἡ ἀνάμνησίς σας ἔσται ἐσαεὶ παρούσα ἐν τῷ πνεύματί μου, καὶ ὅτι, κατὰ τὰς δεινὰς ἡμέρας, θὰ μοὶ παρέχῃ θάρρος καὶ ἀνακούφισιν.

Δύο δὺκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Σάρρας. Ἦθέλησεν ν' ἀποκριθῆ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ οὐδένα φθόγγον. Ἔτεινε τὴν παγωμένην χεῖρα τῷ Πέτρῳ, ἠνέσφιγξεν οὗτος εἰς τὰς ἰδίας περιπαθῶς.

— Θάρρος, ἀγαπητή, εἶπεν ὁ κόμης τῆ νεαρᾷ γυναικί. Τὶ διάβολο! κατεταράξατε τὸν νέον.

— Ἄ! καὶ ἐγὼ εἶμαι καθὼς ἡ Σάρρα, εἶπεν ἡ κυρία Πομπεράν, δὲν ἠμπορῶ νὰ βλέπω ἀναχωρήσιν συγγενοῦς ἢ οἰκείου, εἶναι σπαρακτικόν!

Πάντες ἐπλησίασαν τῷ Σεβεράκ. Ἡ Λευκὴ, σύνοφρος μὲν, πλὴν συνεχόουσα ἐαυτήν, οὐδὲν προέδιδεν ἐκ τῶν αἰσθημάτων ὅσα ἠσθάνετο. Προεχώρησε τελευταία, καὶ δεικνύουσα τῷ νεανίᾳ, μετ' ἀταραξίας, μικρὰν ἀπαστράπτουσαν μεταξὺ τῶν δακτύλων της θήκην:

— Λέβετε, κύριε, εἶπε μειδιῶσα, τὸ φυλακτήριον τοῦτο. Εἶναι ἐκ τῆς Ἁγίας Γῆς καὶ εὐλογημένον. Φέρετέ το πάντοτε μετ' ὑμῶν θὰ σὰς διαφυλάττῃ διὰ τοὺς φίλους, οὓς καταλείπετε ἐνταῦθα.

Ὁ Πέτρος προσέκλινεν, ὥσει θέλων νὰ γονυπετήσῃ, καὶ, ἐν ἐνὶ βλέμματι, προσήνεγκε τῇ κόρῃ πᾶσαν τὴν λατρείαν, ἧτις ἐπλήρου τὴν καρδίαν του.

Ἡ Σάρρα ὠχρίασεν ἰδοῦσα τὴν Λευκὴν νὰ προσφέρῃ τῷ νέῳ δῶρον εἰς ἀνάμνησιν.

— Ἐσκέφθη νὰ τῷ δώσῃ ψαυστὸν δαῖγμα τοῦ ἔρωτός της, εἶπε καθ' ἑαυτήν μετ' ὀργῆς. Ἄλλ' ἀδιάφορον! Ὁ Πέτρος φέρει μετ' ἑαυτοῦ ἐμὲ ὀλόκληρον.

— Κατὰ ποιῶν ὤραν ἀναχωρεῖτε αὐριον ἀπὸ Bois-le-Roi; ἠρώτησεν ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ προσπεποιημένης ἀδιαφορίας.

— Τὴν ἐβδόμην ἡ ἀμαξοστοιχία διέρχεται εἰς τὰς ἐπτὰ καὶ ἡμίσειαν, ἀπεκρίνατο ὁ Σεβεράκ κατατεθορυβημένος.

— Κατεῦδιον, λοιπόν, ἀγαπητέ! εἶπεν ὁ Πομπεράν, καὶ γράφετέ μας.

Ὁ κόμης ἔλαβε τὸν Πέτρον ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἀπεχαιρέτισεν αὐτόν, ἀπομακρυνθέντα κατόπιν. Ἡ καρδία τῆς Σάρρας ἐφάνετο φεύγουσα μετ' αὐτοῦ.

Ἐστηρίχθη πως εἰς τὴν ἔδραν της ἵνα μὴ πέσῃ, καὶ φοβουμένη μὴ προδοθῆ ὑπὸ ἀπέλπιστός τινος κινήματος, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπου, ριφθεῖσα ἐπὶ τῆς κλίνης της, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς προσκεφαλαίοις βαλοῦσα, ἔδωκεν ἐλευθερὰν ἔξοδον εἰς τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λυγμούς. Μόλις δὲ περὶ τὴν πρωίαν, κεκοπιακυῖα ἐκ τῆς ἀϋπνίας καὶ τῶν κλαυθμῶν, ἠδυνήθη

νὰ ἀποκοιμηθῇ δι' ὕπνου βαρέως καὶ πλήρους παραφορᾶς καὶ ἀγωνίας.

Τὴν ἐβδόμην καὶ τινα λεπτὰ τῆς ἐπαύριον, ἡ παλαιὰ ἀμαξὰ τοῦ ξενοδοχείου Bois-le-Roi ἐξήρχετο ἐκ τοῦ δάσου, διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης παραλλήλως τοῦ πύργου Καναλέλ. Ἐν αὐτῇ καθήμενος ὁ Σεβεράκ παρεδίδοτο εἰς ρεμβασμούς, ὅτε ἡ μεγάλη λευκὴ οἰκοδομὴ τοῦ μεγάρου, διὰ μέσου τῶν δένδρων φαινομένη, ἀπέσπασεν αὐτόν.

Ἐκλινεν ἵνα ἐπανίδῃ ὕστατον τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ἐν οἷς διήλθε τόσῳ εὐφροσύνους ὥρας, ἀκολουθῶν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν Λευκὴν περιπατοῦσαν μετὰ τῆς φίλης της.

Αἱ δένδροστοιχίαι ἦσαν ἕρμητοι.

Αἰφνης, διὰ μέσου τῶν δένδρων, ἐν τῇ πρὸς τὴν ὁδὸν ἀνοιγομένη δένδροστοιχίᾳ, μετ' ἀπεριγράπτου ψυχικῆς ἀγωνίας, παρετήρησε σκιὰν τινα λευκὴν, συνάμα δὲ λεπτὴ ὑλακὴ ἐπληξε τὸ οὖς του, καὶ εἶδε τὴν Fane τὸ λευκὸν καὶ ζωηρὸν κυνᾶριον τρέχον κατὰ μῆκος τῆς τάφρου, ὡς ἀναγνωρίζαν τὸν φίλον του. Ὅπισθεν αὐτοῦ ἤρχοντο αἱ δεσποινίδες Δεσυνὴ καὶ Μαγδαληνὴ. Ἡ ἀμαξὰ ἔτρεχε ταχέως.

Αὐταὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐποίησαν κινήματα ἀποχαιρετισμοῦ, μένουσαι ἀκίνητοι καὶ ἀκολουθοῦσαι αὐτῷ διὰ τοῦ βλέμματος. Ἡ Λευκὴ ἔφερε τὸ ρινόμακτρον της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Σεβεράκ ἠθέλησε νὰ ριφθῆ, νὰ κραυγᾶσῃ... Ἀλλὰ βιαία κινήσεις τῆς ἀμάξης ἀπέκρυψεν αὐτῷ τὸ εὐχάριστον ὄραμα, καὶ, τρέμων, συγκεχυμένος δὲν εἶδεν ἢ τὴν ἐκτεινομένην εὐρεῖαν πρὸ αὐτοῦ ὁδόν, ἀφιεῖσαν ὀπισθεν αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν.

ΙΓ'

Ἦν ἡ τετάρτη μετὰ μεσημβρίαν. Ὁ φλέγων ἥλιος τοῦ Σεπτεμβρίου ἤρξατο καταδύων ἐν αἰθριωτάτῳ οὐρανῷ. Μόλις τὰ φύλλα ἐσειόντο ὑπ' ἐλαφροῦ πνεύματος.

Τὸ Ὄραν, ὅπερ, ἀπὸ τῆς πρώτης ἐφάνετο ὡς πόλις νεκρά, ἀπετινασσε βραδέως τὴν καταλαβοῦσαν αὐτὸ νάρκην. Ὑπόκωφοι βόμβοι, ὁμοιοὶ πρὸς τοὺς κυφέλης ἐγειρομένης, ἀνῆρχοντο ἐκ τοῦ λιμένος πρὸς τὸ Mers el Kebir, ἀτμόπλοιοι φέρον τὴν τρίχρουν σημαίαν ἀφίει λεπτόν εὐθὺ ὕψος ἀναβαίνοντα καπνὸν ἐκ τῆς καπνοδόχης τῆς μῆχανῆς του. Οἱ Ἀραβες ἀχθοφόροι, κατακεκλιμένοι ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς προκυμαίας, ἐκοιμῶντο βαθέως, παρὰ τὰς ἐπανελημμένας κωδωνοκρουσίας ἰσπανικῆς ὀλκάδος, σπευδούσης νὰ ἐπιβιβάσῃ φορτίον πορτοκαλλίων.

Μόνος, ἐν ταῖς εἰς κλίβανον μεταβληθεῖσιν ὁδοῖς, μικρὸς τις κυνηγὸς ἐβάδιζε πεζῇ διὰ βραδέως βήματος, ὑπὸ τὴν σκιὰν ἢν ὑψηλαί τινες οἰκίαι ἔρριπτον. Ἀφικόμενος πρὸ τετραγώνου τινός περιπτέρου, εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς, οὐτινος τὰ παράθυρα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ συσπαστῶν καταβλημάτων (japonaises), ἔστη, καὶ μετὰ τινα στιγμήν, ἔκρουσε τὴν θύραν μετὰ σεβαστῆς στάσεως. Πάραυτα ἀνεψήθη πα-

ράθυρον, καὶ χεὶρ ἀνυψώσασα τὸ κατὰ-
βλημα, ἐφάνη ἡ αὐστηρὰ καὶ ἠλιοκαῆς
μορφή τοῦ Σεβερὰκ ἐν ἀνοικτῷ ἡλίῳ. Ὁ
μικρὸς κυνηγὸς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς εἰς σημεῖον σεβασμοῦ, ἐνῶ αἱ
δύο πτέρνας τοῦ ἠνοῦντο καὶ τὸ σῶμα του
ἐλάμβανεν αὐτόματόν τινα ἀκαμψίαν.

— Τί συμβαίνει λοιπόν, Βρέτα; ἠρώ-
τησεν ὁ Σεβερὰκ.

— Φέρω, κύριε διοικητὰ, ἀπεκρίθη ὁ
μικρὸς κυνηγὸς, ἐπιστολήν, ἣτις ἦλθε
πρὸ ὀλίγου δι' ὑμᾶς εἰς Place.

Καὶ ἐρευνῶν ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ, ἐξή-
γαγεν αὐτήν.

— Ἀπὸ τὴν Ἀλγερίαν τὴν ἔφερον ὁ
ἀκτοφύλαξ.

Ὁ Πέτρος ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, νύ-
χαρίστησε καὶ ἀπεσύρθη.

Ἐν τῷ πλήρει δροσερᾷ σκοτίας δωμα-
τίῳ του, ὁ Πέτρος ἐθεώρησε ζωηρῶς τὴν
διεύθυνσιν, καὶ ἐψιθύρισε:

— Δὲν εἶναι τῆς μητρὸς μου.

Καὶ γενόμενος κατηφῆς, ἐποίησε βή-
ματὰ τινα τυχαῖα, στρέφων ἐν τοῖς δα-
κτύλοις αὐτοῦ τὸν φάκελλον, χωρὶς νὰ
τὸν ἀποσφραγίσῃ.

Τὸ ἀτενὲς βλέμμα του ἐφαίνετο παρα-
κολουθοῦν ὄραμά τι.

Πρὸς στιγμήν, τὸ πνεῦμά του παρέφε-
ρεν αὐτὸν πέραν τῆς θαλάσσης, πέραν τῶν
ἐπαρχιῶν.

Δὲν εἶχε πλέον πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς
φαιᾶς πόας τῆς Ἀφρικῆς, πεπασμένας
ὑπὸ λεπτῆς ἀμμου ἀπὸ τῆς ἐρήμου διὰ
τοῦ ἀνέμου φερομένης, ἀλλὰ τὸ πυρρὸν
τῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ Σεπτεμβρίου
δρυῶν φύλλωμα, τὴν παχείαν καὶ ἀνθό-
εσσαν τῶν ὑψηλῶν κωνίων χλόην, τὸ ἀπα-
στράπτρον κάτοπτρον τῶν ρυακίων ἀντα-
νακλόντων τὰ ἀργυρᾶ νέφη τοῦ Γαλλικοῦ
οὐρανοῦ.

Καὶ μετὰ καρδίας παλλούσης ἐν βαθείᾳ
δενδροστοιχίᾳ ὑπὸ τὴν ἀρωματώδη ἀψίδα
τῶν φυλῶν. Ἐβλεπεν ἀορίστως διερχομέ-
νην λευκὴν ἐσθῆτα σύρουσαν ὀπισθεν αὐ-
τῆς, μετ' ἐλαφροῦ ψιθύρου τὰ πρῶτα πε-
σόντα φύλλα.

Τοῦ ἐκκρεμοῦς ἠχήσαντος τὴν ἡμίσειαν
ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Ἀφῆκε στεναγμόν,
ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς ἵνα
διώξῃ τὴν ἐπαγωγὸν ἐμφάνισιν, καὶ κα-
θήσας ἐπὶ ἀνακλίντρον, οὐτινος τὰ ἐπτυγ-
μένα προσκεφάλαια ἔφερον εἰσέτι τὰ ἴχνη
τοῦ ὕπνου του ἀπεσφράγισε τὸν φάκελ-
λον, ἀφ' οὗ διέφυγε χαρτίον πεσὸν ἐπὶ
τῆς καλυπτούσης τὸ δάπεδον ψιθίου.

Ἄνωθι τοῦ ἐντύπου φύλλου ἀνεγινώ-
σκοντο αἱ λέξεις «Ἵπουργεῖον Στρατιω-
τικῶν», καὶ διὰ γραφῆς τῆς ὑπηρεσίας,
ὑπουργικῆ διαταγῆ ἀνακαλοῦσα αὐτὸν
εἰς Γαλλίαν, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξηγήσεως,
ἐν τρισὶ γραμματαῖς.

Ὁ Πέτρος ἀνέλεξε τὸ χαρτίον καὶ ἀνέ-
γνω αὐτὸ μετὰ προσοχῆς, δὶς, μὴ πι-
στεύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, εἶτα ἠ-
γέρθη καὶ ἤρξατο διασκελιζὼν τὸ δωμά-
τιόν του καὶ σκεπτόμενος.

Πόθεν ἡ διαταγὴ αὕτη τῆς ἐπανόδου!
Τί ἄρα τοῦτο ἐσήμαινε;

Μήπως ἦτο προσποιητὴ ἄδεια;

Ἄδεια κατ' εὐθείαν στελλομένη ἐκ τοῦ
γραφείου τοῦ ὑπουργοῦ, ἵνα φανῇ ὅτι προ-
ήρχετο ἐκ τῆς ἀνωτάτης ἐξουσίας;

Καὶ διὰ ποῖον λόγον;

Οὐδεμιᾶς μομφῆς ἦν ἀξίος, μᾶλλον ἴ-
σως εὐνοίας, ὡς τραθεῖς καιρίως, πρὸ
τριῶν μηνῶν, ἐν τινι συμπλοκῇ μετὰ τῶν
Oulep sidi-Cheik

Ἄλλὰ τὸ τραῦμα πάντῃ ἰάθη.

Τί ἐσήμαινε λοιπόν ἡ μυστηριώδης
αὕτη διαταγὴ;

Μὴ ἀνεκάλουν αὐτὸν εἰς Γαλλίαν διὰ
τινα σπουδαίαν αἰτίαν, μὴ διδόντες αὐτῷ
ἐξηγήσεις, ἵνα μὴ τὸν ἀνησυχῆσῃ κατὰ
τὸ μακρὸν ἐξ Ἀλγερίας εἰς Γαλλίαν τα-
ξείδιον;

Μὴ ἡ μήτηρ του, περὶ ἧς ἐσκέφθη ἀμα-
λαβῶν τὴν ἐπιστολήν, ἦν ἀσθενής, ἐν κιν-
δύνῳ ἔσως;

Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ὁ Πέτρος ὠχρία-
σεν, ἐταράχθη, ἐφαντάσθη πρὸς στιγμήν
τὸν οἰκίσκον τοῦ Bois le-Roi ὁ κήπος
ἦτο γελοῖος, αἱ ὁδοὶ τῶν δενδροστοιχιῶν
ἐν τάξει κεκαλυμμένοι ὑπ' ἄμμου, φαιδρὸς
ἠλιος ἀπῆυγαζε διὰ τῶν ἀκτίνων ἐπὶ τῶν
φύλλων τῶν μεγάλων δένδρων, τὰ πτηνὰ,
ἦδον τοὺς ἔρωτάς των ἐπὶ τῶν κλάδων.

Ἄλλ' ἡ οἰκία ἦν σιγηλή.

Καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ πρώτου ὀρό-
φου, ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρὰ τὴν κλίνην,
αἱ πολύρωτοι λυχνίαι ἔκαιον ἐν πλήρει
ἡμέρᾳ, μετὰ πενθίμου ἐπισημότητος, φω-
τιζουσαι τὴν σοβαρὰν καὶ ἀκίνητον κε-
φαλὴν τῆς μητρὸς του.

Ἐκ τῆς συγκινήσεως, ὑφ' ἧς κατελήθη
δάκρυα ὕγραναν τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ
ἐψιθύρισε ἐν τῇ σιγῇ:

— Οὐχί! οὐχί! . . . Εἶνε ἀδύνατον.

Δὲν ἀπέθανεν οὕτω μακρὰν ἐμοῦ. . .

Ἐρριψε τὸ βλέμμα περὶξ. Πρῶτον ἀν-
τικείμενον, ὅπερ ἐπληθύνε αὐτὸν ἦτο μέ-
γας τις ἐλεφάντινος σταυρὸς, ὅστις παρὰ
τὴν κλίνην του, ἐξέτεινε τοὺς καθλωμέ-
νους βραχίονάς του.

Διεῖδεν ἐν αὐτῷ κακὸν τινα οἰωνόν.

Καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ δωματίου ἐκείνου,
ὁ στρατιώτης οὗτος, ὁ ἐθισθεὶς εἰς τὴν
μόνωσιν καὶ τὸν κίνδυνον, ἐφοβήθη. Ἐβά-
δισε πρὸς τὸ παράθυρον, ἠνέφξεν αὐτό, ἀ-
νεπέτασε τὸ καταπέτασμα, καὶ πάραυτα
τὸ δωμάτιον ἐπλημμυρήθη ὑπὸ φωτός,
ὑφ' οὗ συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Τότε ἀνέπνευ-
σεν ἐλευθερώτερον, καὶ ἤλεγξεν ἐκιντὸν
ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ του· καὶ πράγματι γυνὴ
δὲν θὰ ἐδεικνύετο νευρικωτέρα, οὔτε θὰ
παρεῖχε δείγμα πλείονος φαντασίας.

Ὁ Πέτρος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ παραθύ-
ρου του. Ὁ ἠλιος ἔδυνε ὀπισθεν τῶν λό-
φων, αἱ δὲ ὕσταται αὐτοῦ ἀκτῖνες ἀντα-
νεκλῶντο εἰς τὰς κεχρυσωμένας ἡμισελή-
νους τῶν κορυφῶν τῶν τζαμιῶν.

Αἱ πρὸ μιᾶς ὥρας ἔρημοι ὁδοὶ ἤρξαντο
νὰ πληθύνωνται διαβητῶν.

Οἱ Ἀραβες ἐβαδίζον μεμετρημένῳ βή-
ματι, ταλαντεύοντες τὰ μπουρνούζ αὐ-
τῶν μετὰ σιγηλῆς ἀξιοπρεπειᾶς.

[Ἔπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Συन्दρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ
«Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶ-
σαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐ-
ρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν,
εἰς πάντα τὰ Ἵποπρακτορεῖα τῶν Ἐ-
φημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκρι-
ταῖς ἡμῶν.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

Ἡ ΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕῖΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὰ ὠραιότερα τραγούδια ἀπ' ὅλα, ἀπ' ὅσα τρα-
γουδοῦν ἐς τὸ δρόμον, μόνον εἰς τὴν ὀγκώδη καὶ καλ-
λιτεχνικωτάτην συλλογὴν τοῦ φίλου κ. Τσακαλιάνου,
ἐμπορεῖ νὰ τὰ εὖρη κανεῖς. Καὶ μάλιστα ἐκεῖνο τὸ
γλυκὸ, τὸ περιπαθὲς, τὸ τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς, ποῦ
ὅπου νὰ κάμῃς, νύκτα καὶ ἡμέρα, ἀντηχεῖ ἀρμονικώ-
τατο τό:

Ἄχ! πῶς ἔμπορεῖς καὶ ἀλλάξεις τὴν καρδιά σου;
μάθε κι' ἐμένα γι' ἄλλη νὰ ποῦθαι.

Τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνθης» διὰ νὰ τὰ κατα-
στήσῃ ἀκόμη δημοτικώτερα τὰ Ποιήματα τοῦ κ. Τσα-
καλιάνου, καὶ νὰ ἐμπορεῖ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἐκεῖ-
νος τοῦ ὁποίου δὲν περισσεύουν χρήματα δι' ἄγορὰν
βιβλίων, ὑπεβίβασε τὴν τιμὴν των, ἀπὸ δραχ. 4 εἰς
δραχ. 1,50 μόνον.

ΠΙΑΝΟ κομφότατον καὶ στερεώτα-
τον, ἀνευ οὐρᾶς, ΠΩΛΕΙ-
ΤΑΙ, ἐν ὁδῷ Πειραιῶς, ἀρ. 14 εἰς συγ-
καταβατικὴν τιμὴν.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρετικόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ
ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξω-
τερικῷ, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης
προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρχεῖ
ἢ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μετ' ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἡ Λύρα Ἀνδρέου Κάλθου καὶ ἀνέκδοτος ὕμνος
ὑπὸ Α. Μαρτελάου δρ. 1.20. — Ἱστορία τελευτώ-
τος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγὴ τῆς παρά-
φρονος, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Δι-
σταρχος Λασιναγιῆ, ὑπὸ Ἐρνέστου Καρενδῆ,
δρ. 4.50. — Μνηστὴ τῶν ἐκατομμυρίων, δρ. 5. —
Μεγάλῃ περιουσίᾳ, ἐνώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ
Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 2.) δρ. 3.20. — Μαύρος
πειρατῆς, μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Νουάρ, (τόμοι 3.)
δρ. 4. — Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰ-
ουλίου Μαρῆ, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αιμι-
λίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλῃ Ἰζα, ὑπὸ Ἀλε-
ξάνδρου Μπουβιέ, μετ' ἔφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ,
δρ. 4. — Μιχαὴλ Στρογκὼς ἀπὸ Μίσχας εἰς Σιθη-
ρίαν, συγγραφή Ἰουλίου Βέρν, δρ. 2.50. — Πίσ-
σαλος τοῦ θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ,
δρ. 1.50. — Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ με-
λέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδου, ἔκδοσις μεγάλῃ μετὰ
εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύ-
κλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀ-
γρινιώτου, δρ. 2. — Πικουίσις Ἀλλήλας, μετὰ-
φρασις Ν. Δραγούμη (τόμοι 7) δρ. 6.